

Veto

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 12, '85-'86.
Nr. 4, dd. 24 oktober 1985.

Verantw. Uitg.: Filip Huyzentruyt
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
Tel. 016/22.44.38.
ISSN: 0773-5162

Veto is een publikatie van de Algemene
Studentenraad van Leuven.

EN VERDER...

Brieven van lezers	2
Raketenboek	2
Medika en 20 oktober	3
Katechetika en 20 oktober	3
WINA en 20 oktober	3
De redactie en 20 oktober	3
Vijftig jaar Chiro	3
Greenpeace	4
VUJO-debat	5
Pol & Sok	5
Doch Doch	6
Double Duo	7
Fabre meets Mertens	7
Hugo Schiltz	8

Vredesnobelprijs 'Artsen tegen Atoomwapens' Doorbraak in ware betekenis

Zeer onlangs is de Nobelprijs voor de vrede 1985 toegekend aan de internationale vereniging van artsen IPPNW (*International Physicians for the Prevention of Nuclear War*). Omdat dr. Jef De Loof het boegbeeld van de Vlaamse deelorganisatie is, wil plots iedereen met hem praten, terwijl voorheen de media nauwelijks van zijn bestaan en het bestaan van zijn nobele organisatie schenen af te weten. Veto kende Jef De Loof wél al eerder en praatte met hem naar aanleiding van de rakettenbetoging van maart jl. Toch meenden wij het gepast om onze mikrofoon nogmaals onder zijn neus te duwen, om enkele aanvullende beschouwingen bij die babbel van Veto 23 van de vorige jaargang op te tekenen, nu die Nobelprijs misschien een nieuw licht werpt op zijn activiteiten. Wij volgden diskreet de reporter van het artsenvakblad HANU (HuisArts NU) en nemen, als zijn schaduw, de volgende passages uit zijn interview over, in avant-première...

Veto: De internationale overkoepeling van uw organisatie, Artsen tegen Atoomwapens, krijgt de Nobelprijs. Hebt U ook een beetje het gevoel bekroond te zijn?

Jef De Loof: «Als groep, jaja. Je kan de IPPNW op twee manieren bekijken. Je kan redeneren vanuit de nationale afdelingen en minder belang hechten aan het feit dat daar dan wel een koepel overheen gebouwd is, die de coördinatie van de afdelingen beheert, alsof dat een soort andere vereniging is bijna. Maar beter is — en dat is de

andere manier van benaderen — om de IPPNW-koepel te beschouwen als de emanatie van de afdelingen. En als verbondenheid van 140.000 artsen, waartoe je dan behoort, voel je die bekroning wel sterk aan, ja.»

Media

Veto: Was die Nobelprijs te voorzien?

Jef De Loof: «Nee. Wel hebben we vorig jaar de UNESCO-prijs voor vredesopvoeding gekregen, maar... tja, dat is vrij onopgemerkt voorbijgegaan. Zoiets wordt niet gemakkelijk vermeld door de media en zeker niet als het ons betreft. We worden nogal geschuwd; door bepaalde gedeelten van de media toch alleszins, maar...»

Veto: Is daar een reden voor?

Jef De Loof: «Tja... dat is politiek, hé. Er zijn bepaalde groepen in ons land die niet graag hebben dat teveel informatie gegeven wordt over die kernwapens en vooral niet dat objectieve informatie gegeven wordt.»

Veto: Dus naar uw gevoel is de greep van de politieke groeperingen op de media dermate groot dat men een organisatie als de uwe kan doodzwijgen?

Jef De Loof: «O ja! Zeker, zeker. Verrassend groot. We hebben wel veel contacten met de media, maar men verzin dat voortdurend allerlei drogredenen om niet te moeten publiceren: iets was blijven liggen, dan vergeten, en dan was het niet meer aktueel... Zo heeft men heel recent bijvoorbeeld diverse publikaties uitgesteld en dat duidelijk gerokken tot ná de verkiezingen. Of afspraken voor interviews die maanden niet kunnen om allerlei redenen. Soms zegt men het expliciet: ja, maar dan na 13 oktober... En dan nu, de laatste dagen, sinds die Nobelprijs, is dat plots allemaal veranderd, hé. Men kan niet meer doen alsof we niet bestaan. Maar die censuur, die zelfcensuur, die is er duidelijk. Heel duidelijk.»

Veto: En zo'n Nobelprijs is dan de mogelijkheid tot doorbraak?

Jef De Loof: «Ja, dat is voor ons heel belangrijk! Het is enerzijds een morele steun en anderzijds doorbreekt dat ons isolement. Want je zag zeer goed dat wij meer geïsoleerd werden dan de andere vredesgroepen, dat men meer schrik had van ons. En men hééft inderdaad schrik van ons, dat hebben we al in allerlei situaties gezien. En misschien met reden, niet omdat wij dat beter doen dan de anderen, maar omdat er bij de bevolking — en dat kun je ergens niet goed vinden, maar het is wel een feit — toch nog een zeker... ik zal niet zeggen ontzag, maar een zeker geloof in artsen bestaat. Ons werk wordt vaak als meer wetenschappelijk aanzien dan dat van anderen. En dat maakt ons ekstra geloofwaardig, het verhoogt onze impact en daar heeft men schrik van. Bovendien is het onze hoofdbedoeling om die wetenschappelijke, objectieve, geloofwaardige benadering ook volop waar te maken. Daar doen we alles voor, om ongebonden en zonder omwegen de waarheid te proberen in de openheid te brengen. Ons vertrekpunt, die bezorgdheid om de gezondheid van de mensen, in al zijn aspecten, globaal benaderd, is onze grote troef; daardoor zijn wij onverdacht, ook binnen de vredesbeweging trouwens.»

Veto: Wat is er dan zo specifiek aan uw benadering, als artsen dan, binnen de vredesbeweging en in het maatschappelijke bestel, zodat u met een eigen vereniging eigen standpunten over kernwapens kan, wil innemen?

Jef De Loof: «Ik denk dat wij zeer goed geplaatst zijn. Politici, militairen, ook vredeswerkers... iedereen bekijkt de dingen vaak vanuit een specialisatie en is niet gemakkelijk bereid verder mee te debatteren als de discussie buiten

(vervolg op p. 4)

De Belgische voorman van de artsen tegen atoomwapens, dr. Jef De Loof. Naar aanleiding van de Nobelprijs voor de vrede, recent aan deze internationale beweging toegekend, hadden wij een uitvoerig gesprek.

(foto Veto)

Toch uitkeringen voor 26-plussers?

Goed én slecht nieuws voor al diegenen die na het beëindigen van hun studies én hun wachttijd ouder zijn dan 26. Reeds enkele maanden circuleren binnen de Vlaamse pers geruchten dat deze ongeluksvogels toch uitkeringsge-rechtigd zouden worden, mits een dubbele wachttijd (dus 300 dagen) te doorlopen. Van officiële zijde werd er tot nu toe geen commentaar geleverd op deze ballonnetjes.

Nu blijkt er eindelijk toch schot in de zaak te komen. In de recente 'hand-leiding over de sociale wetgeving (driemaandelijks tijdschrift van het ACV, d.d. 1 oktober 1985, nr. 84) lezen we het volgende:

"Recht op werkloosheids- of wacht-vergoedingen is er voortaan ook voor schoolverlaters van 26 j. tot en met 30 j. na 300 dagen wachttijd. De milieiden die vrijwillig zijn diensttijd verlengt met tenminste 3 maanden, heeft meteen ook zijn wachttijd voor de RVA vervuld."

Wij onmiddellijk naar de RVA. Maar op de Bondgenotenlaan weten ze van niets en verwijzen ze ons naar één van de erkende uitbetalingsinstellingen. Om ideologische struikelblokken te vermijden haasten we ons vervolgens naar de hulpkas voor werkloosheids-uitkeringen. Daar belt men stante pede de RVA op om te weten of deze informatie klopt. Na luttele minuten krijgen we dan te horen dat er nog geen officiële verordeningen zijn toegekomen en dat die ten vroegste in januari verwacht worden.

Ondertussen is het wel aangewezen

om als niet-uitkeringsgerechtigde werkloze om de drie maanden een herinschrijving aan te vragen, anders wordt men van de wachttijd gegooid (dit laatste geldt niet voor de jongere werkzoekende die deze gelopenheid maar één keer moet volbrengen).

En al de tijd die je niet ingeschreven bent kan men dan ook niet meer bij je wachttijd tellen. Mevrouw Van Hoestenberghe van de universitaire juridische dienst kon deze informatie enkel bevestigen. Tot op heden is er geen officieel bericht betreffende deze materie in het Staatsblad verschenen. Telefonisch contact met de bevoegde diensten leverde enkel de bevestiging op dat dit besluit eerstdaags onder-tekend zal worden. Zoals iedereen weet draait de administratieve molen echter zeer traag.

DDN

Kringraad presents

Op vrijdag 25 oktober om 20.00 u in 't Stuc organiseert kringraad-ASR een informatieve avond over onderwijsproblematiek.

Drie topics worden behandeld. De stijging van de studiedruk, de in de lucht hangende wet op de academische graden en de niet-efficiënte lerarenopleiding. Deze problematieken worden kort en duidelijk uiteengezet en bekeken vanuit het belang van de student.

Alle geïnteresseerden en in het bijzonder alle onderwijsverantwoordelijken worden hartelijk uitgenodigd. □

Deze hebben we echt niet getrukeerd. Er werden trouwens nog heel wat andere ludieke en minder ludieke borden en spandoeken meegesleurd op de vredesbetoging van 20 oktober in Brussel. Opvallende afwezigen op de manifestatie: de Leuvense kringen.

(foto Veto)

lezersbrieven

Variaties op varianten

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op de het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)actualiteit, en ondertekend zijn met naam, studietoestand en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.

Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

Studentenbeweging

Ligt het aan een redakteur of aan de h. L. Vos? Het artikel "Het einde van de studentenbeweging" (Veto nr. 2) weemt tot erg van valse voorstellingen, weglatingen en onjuistheden, dat een behoorlijke rechtzetting in dit bestek niet eens kan. Na de oorlog is het KVHV niet vervangen door het LSK, en het is jammer dat u de vijf leden van het LSK niet noemt: KVHV, het meer elitaire KVHA (Hoogstudentenverbond voor Katholieke actie, beter bekend als Universitas), UW (kursusdienst, voorloper van Acco), Fakultейtenkonvent (groepering per studierichting), en Seniorenkonvent (groepering per streek van afkomst).

Ook wordt er gezegd over de rond 1960 door de Leuvense afdeling van de kommunistische partij opgerichte "gespreksgroep" (lees: propagandacentrum) "De Brug", waaruit SVB ontstaan is, en in de bovengenoemde verenigingen geïnfilteerd is. De waarheid over de scheiding van KVHV-SVB is, dat het SVB door de niet-inklinkse studentenleiders uit het KVHV gegooid is.

Het was slechts door de passiviteit van de toenmalige studentenmassa dat het SVB meer en meer armslag gekregen heeft. De studenten van nu verschillen slechts weinig van die van 1960, en zijn ook de hele tijd zo gebleven, maar zijn toen het zwijgen opgelegd door de "progressisten", die hier echter nooit de macht van het aantal gehad hebben.

Met dringend verzoek, dit begin van rechtzetting in het eerstkomende num-

mer van Veto op te nemen?

M. De Cooman

P.S.: Voor sommigen zou het bovenstaande onwaarschijnlijk kunnen klinken. Ik zou u dan moeten uitnodigen, mijn pamfletten- en tijdschriftenverzameling te komen inzien, maar u hebt ongetwijfeld nog een uitgebreider archief, en u hoeft er maar even in te duiken, om de juistheid van het bovenstaande te zien.

Fabre 2

Hierbij wou ik reageren op de lezersbrief van Friedl Maquestiau, in Veto nr. 3, van 17 oktober.

U begeeft zich hier zich hier op het uiterst delicate terrein van het onderscheid werkelijkheid-schijn. Volgens u is de werkelijkheid leuk, doch druipt ze in tegen het gezond verstand. Dit noem ik een absurde uitspraak, en kan enkel uit de mond komen van iemand die er wel bij vaart van de schijn op te houden, uit egoïstische motieven dus. Prioriteit geven aan de schijn zorgt voor een ultieme materialisering en totale afbreuk van de innerlijke leefwereld. De schijn kreëert kunstmatig een massa gefrustreerden, terwijl de werkelijkheid eveneens vaak gefrustreerd, doch dit gevoel wordt enigszins gekompenseerd door:

1. het inzicht dat men zó, zonder manipulatie, echt is (met/zonder intellect, seks-appeal, gevoel voor humor, lichtzinig,...); werken aan zichzelf is wél positief, doch valt moreel af te keuren als de schijn gaat overheersen;
2. het feit dat er nog steeds mensen zijn die van hun schijnbevoordeling geen misbruik wensen te maken en de zogenaamde minderbedeelden, zonder de werkelijkheid te negeren, in de mate van het mogelijke opvangen, het leed compenseren, of m.a.w. *menselijkheid* ten toon spreiden.

U daarentegen maakt van deze aardkloot een grotesk schouwtoneel, waar men geacht wordt, naargelang de materiële omstandigheden, de rol van respectievelijk edelman dan wel bedelaar op te voeren.

Uw voorbeeld van het Heizeldrama houdt geen steek. De werkelijkheid lag hier voor het leeuwenaandeel in de klungelige coördinatie van rijkswacht en politie die bewestte avond, zonder de agressie der hoologischen goed te praten!

Peter Claes

Boekhandel Cabay
Tiensestraat 82
3000 Leuven
016/23.69.50

academische boekhandel

cabay

Tot eind oktober
„Inleiding tot de economie”
Van Rompuy e.a.: 695,- l.p.v. 795,-

John Lundström in London

MEDIKA — Artikel 14 van de grondwet die de vrijheid van meningsuiting beschermt, wordt vandaag 24 oktober eens extra in de verf gezet in Medika, de fakulteitsbar van de geneeskundestudent. Twee houten kratten centraal opgesteld — Speakers Corner waardig — geven eenieder de concrete mogelijkheid zijn eigen oordeel of gevoelens omtrent iets (of niets?) in de openbaarheid te brengen.

De idee werd ons ingefluisterd door menig misnoegd medikaliel. Gedreven door een diepgaand sociaal engagement, gepaard aan het streven naar vrijheid, hebben we onszelf opgeworpen als één der belangrijkste inspiratoren van de wereldomvattende rechtvaardigheid. Vandaar ook de onmiddellijke organisatie van dit ongedwongen proletarisch forum.

Zowel de suikerbieten-telende landbouwer als de Poolse dirigent van de opera te Warschau worden vriendelijk uitgenodigd op dit democratisch evenement.

Het geheel wordt passend opgeleust door de meeslepende stem van John Lundström — Antwerps liekenzanger —, die er tevens een avantpremiere van zijn nieuwe LP zal brengen. Kortom, een niet te missen gebeuren u gratis aangeboden door Medika. (DP)

Noteer...

De permanentie op de ASR, 's Meiersstraat 5 te Leuven is geopend op de volgende dagen en uren

	VM	NM
MA	gesloten	14-17 u
DI-VR	10-13	14-17 u

Je kan er terecht voor kopies, drukwerk, zetwerk, radio-installatie voor de wagen, megafoons en inlichtingen.

Er is de voorbije jaren heel wat te doen geweest rond vrede, vredesproblematiek, wapeningswedloop en freeze-ideeën. Over of je nu al dan niet liever een Rus in je keuken had dan een Amerikaan en/of je die nu in je keuken of je achtertuin wou te logeren leggen. Om nog enig overzicht te bewaren heeft men in Nederland de gewoonte aangenomen over afgelopen discussies en activiteiten een jaarverslag bij mekaar te schrijven en dit in boekvorm op de markt te brengen. Variaties op varianten is de titel van het laatst verschenen werk, een jaaroverzicht van vredesproblematiek en vredesbeweging '83-'84.

In een eerste deel geeft men een overzicht van de voorbije discussies over 'strategie van het IKV (= vredesbeweging in Nederland). Is de freeze-idee binnen de vredesbeweging aanvaardbaar ja dan nee? Zijn er grenzen aan acties of is het IKV onvoorwaardelijk voor alle aktiemiddelen? Ook de betoging van 29 oktober '83 komt uitgebreid aan bod, de bezetting van Woensdrecht en de infiltratie van Gardiner. De vredesketting, volkspetitionnement en een complete actieweek van 6 tot 12 mei '84 wordt besproken.

De betrokkenheid hierbij vanuit de vakbeweging, vanuit militairen, vanuit de gezondheidszorg en ga zo maar door, wordt extra in het licht geplaatst. Ook vanuit de kerken kwam heel wat reactie waaruit hun afkeuring mocht blijken voor de wapeningswedloop en het plaatsen van raketten in Nederland.

Politiek

In het tweede deel wordt dan de politieke discussie in Nederland beschreven. En nu wordt het pas echt leuk.

VVD (bij ons PVV) is ongenueanceerd voor plaatsing. Klein links is duidelijk tegen plaatsing en CDA (bij ons CVP) zweeft nog tussen "eigen mening" en elektorale belangen. Dit wordt zeer goed uitgedrukt door CDA fractieleider Bert De Vries: "Geen ja, geen nee en geen uitstel. Het lijkt me op dit ogenblik niet mogelijk het nog duidelijker te zeggen". (Volkskrant, 11 febr. 1984)

Afin, deze grootlichten moesten dus een beslissing nemen vóór de onderhandelingen in Genève van start zoudan gaan.

Heel wat voorstellen werden gelanceerd om de wapeningswedloop in de hand te houden of om hem alleszins aanvaardbaar voor te stellen. Kwade tongen beweerden zelfs dat sommige voorstellen alleen dienden om het kabinet te redden.

Variaties op voorstellen kwamen en werden ook weer afgevoerd of geamendeerd. Variaties op varianten dus.

Het kompromis dat het tot slot van rekening haalde (en die al zeer snel de naam "punt-uit variant" kreeg) bevat dan toch nog zoveel open einden dat

een half uur na het genomen kabinetsbesluit de CDA en VVD traditiegetrouw een compleet eigen en verschillende interpretatie weggaven aan de pers, over het genomen besluit.

Oost en West

In een derde deel wordt de ontwikkeling van de vredesbewegingen buiten de Nederlandse grenzen even onder de loep genomen. Het standpunt van de vredesbeweging in West-Europa wordt in Italië mooi weergegeven in een open brief aan het Italiaanse publiek: "Wij zijn tegen de installatie van de euroraketten, de kruisraketten in Comiso, ook wanneer de onderhandelingen ongelukkigergewijs geen positieve uitkomst mochten hebben. Wij zijn ervan overtuigd dat de installatie niet alleen de veiligheid van dit land en de andere landen niet verhoogt, maar ook alleen maar dient om de wapenwedloop uit te breiden en de economische, politieke en militaire onderwerping aan de grootmachten te vergroten" (Comiso bulletin, oktober 1983).

Maar ook in Oost-Europa liet de vredesbeweging zich niet onbetuigd. Oostduitse vredesaktivisten richtten zich tot de ontwapeningskonferentie van 17 januari '84 in Stockholm. In hun brief schreven ze: "Laat de konferentie niet bepalen door de machtsstrategie van het twee machten-blok, dat Europa als een potentieel slagveld van een nucleaire oorlog tussen de VS en de SU beschouwt".

Dat hun oproep meestal doodleuk in de wind werd geslagen is iedereen wel geweten.

Plaatsen of plaatsen

In een vierde en laatste deel tenslotte wordt een overzicht gegeven van de afgelopen TOP-onderhandelingen. Het waren er in '83-'84 vijf in totaal, het merendeel echter kende een doodlopend spoor.

Laurens Hogebrink schrijft hierover

in Hervormd Nederland (22 oktober '83): "Bewust (en soms ook onbewust door gebrek aan kennis) werd stelselmatig van officiële zijde en door tv van media het beeld gekreëerd dat het van Genève afhing of er eind 1983 nieuwe raketten zouden worden geplaatst of niet. In werkelijkheid sloot de NAVO-aanpak in Genève niet plaatsing in december uit. Als er geen akkoord is wordt geplaatst omdat er geen akkoord is. Als er wel een akkoord is wordt geplaatst als deel van dat akkoord."

J. Bos en Janneke Houdijk schrijven hierover in hun boek het volgende: "De ontwikkelingen in de laatste maanden van 1983 onderstrepen de rol van Genève: geen onderhandelingsforum maar een slag om de publieke opinie".

AFK. - IKV

Variaties op varianten, slaagt werkelijk in zijn opzet een overzicht te geven van alles wat er in '83-'84 rond vrede te doen was. Spijtig nochtans dat er in het boek gecooïd wordt met allerlei termen en afkortingen die voor een leek op het vlak, niet bepaald een aanzet zullen zijn het boek met enthousiasme volledig door te nemen. Overigens, waarvoor staat nu eigenlijk die afkorting IKV? (!)

Gilberte Boeckmans

Jacqueline Bos en Janneke Houdijk, *Variaties op varianten*, Uitg. De Horsting, Amersfoort, 1984.

EËN REKENING
ALLES ROND.

RAIFFEISENKAS

C.V. Centrale Raiffeisenkas, Minderbroedersstraat 8, 3000 Leuven

KOLOFON

Veto, jaargang 12, nr. 4
dd. 24 oktober 1985
ISSN 0773-5162

Hoofredactie
Pascal Lefèvre en Bert Malliet
Redaktiesekretariaat
Filip Huyzenruyt
Medewerkers

Koen Van Muylen, J.H. Verbanck, Gilberte Boeckmans, Luc De Vrindt, Jan Joos, Jan Vansteene, Patrick Pasture, Dirk Poelaert, Dirk De Naegel, Wilfried Jammaers, Hans Van Cauwenbergh, Didier Wijnants

Zetwerk en lay-out

Gerd Franssens, Carl Van Mol, Kris Blijkers, Filip Huyzenruyt, Marc Heeren, Paul Bijmans, Peter Mostrey, Luc Balthussen,

Didier Wijnants, Wouter Colson, Ria De Schutter

Foto's en doka
Dirk Ramaekers, Mark Vanderbeeken, Geert Coene, Didier Wijnants

Eindredactie
Bert Malliet
Redaktiesadres
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
016/22.44.38

Drukkerij
Rotatyp, Brussel

Oplage
8000 eksemplaren

Abonnementen
studenten: 150 fr
niet-studenten: 250 fr
steun: 500 fr
over te maken op rek.nr. 001-0959719-77 met vermelding (steun)abo Veto

Wina moet zwijgen

Op haar algemene vergadering van vorige week donderdag werden aan de wina-leden twee vragen voorgelegd:

- * Is Wina als kring bevoegd een standpunt in te nemen in verband met de raketten?
- * Zal Wina opstappen in de betoging van zondag?

Het vergde zwaar dag- en nachtwerk om op korte tijd toch de overgrote meerderheid van de wina-studenten te verwittigen van deze vrij belangrijke A.V. Van de meer dan 700 winezen daagden er slechts een vijftigtal op. "Dank zij" dit kleine aantal geïnteresseerden verliep de discussie dan ook vrij vlot en vrijwel zonder incidenten. Twee sprekers, uiteraard van verschillende mening, legden uit waarom Wina al dan niet een standpunt kan innemen.

De klassieke argumenten kwamen hierbij aan bod: het is niet de taak van een fakulteitskring om in verband met de problemen die niet rechtstreeks de studenten aanbelangen standpunten in te nemen. Het is gewariglijk naar buiten te treden met een welbepaalde mening over zulk een delikaat punt. Anderzijds werd geopperd dat een fakulteitskring beslissingen moet nemen, ook in

verband met breed maatschappelijke kwesties. Voor wetenschappers is het moreel onverantwoord blind te blijven voor de gevolgen van wetenschappelijke bedrijvigheid...

De daarop volgende discussie bracht ons niet veel verder, veeleer werden alle argumenten nog eens op een rijtje gezet.

Een stemming dus. Resultaat: 25 tegen stellingname; 15 voor; 6 onthoudingen.

Het meest opmerkelijke resultaat van deze A.V. is toch het geringe aantal aanwezigen. Men moet dus geen gefrustreerde Marcusfreak zijn om te zien dat daar iets fundamenteel scheef zit.

Blijkbaar had de eerste vraag moeten luiden: "Is Wina geïnteresseerd in een stellingname in verband met de raketten?" Dan zou klaarlijklijk geen stemming nodig geweest zijn. Het is dan ook begrijpelijk dat aan het begin van het debat gevraagd werd of deze A.V. wel kan spreken namens alle wina-studenten en of de afwezigen zich wel neerleggen bij de beslissing. Alsof het niet democratisch is dat iedereen mag meebeslissen.

In ieder geval stapte Wina dus niet op in de betoging van zondag, maar dat belette niemand mee te gaan achter de profen van de KUL.

Luc De Vrindt

De vredesoptocht vorige zondag was weerom een sukses tegen de verwachtingen in. En ook op de sfeer stond weer geen rem. (foto Veto)

Liever een Rus in de keuken dan...?

MEDIKA — Het atoompacifisme, dat leidde tot de "ban de bom"-beweging van de jaren vijftig en zestig en zich later bundelde tot zogenaamde koepverenigingen als het VAKA (Vlaams Aktiekomitee tegen atoompapens) en het CNAPO (Comité d'action pour la paix et le développement), roept binnen de studentengemeenschap gemengde gevoelens op. Dit was één van de redenen waarom het medika-presidium het optuurtuut vond om binnen de eigen fakulteit een enquête te houden over het al dan niet mee opstappen van Medika als organisatie in de betoging van 20 oktober laatstleden.

Tegelijkertijd werd ook de mening van de medische student gevraagd over de kernbepapening in het algemeen en de 16 kernraketten in Florennes in het bijzonder.

57% van de medika-studenten gaven een ja-antwoord op de eerste vraagstelling. Daarmee werd het door het presidium gevraagde kworum van 66% niet gehaald, wat impliceerde dat de betogende geneeskundestudent in de lijn van de traditie kon aansluiten bij de internationale delegatie van

Medici tegen Atoompapens. Geen officiële medika-afvaardiging in Brussel. *

Uit het feit dat 71% van de geneeskundestudenten tegen kernwapens is en slechts 38% de 16 raketten weg wil, kan men namelijk afleiden dat een meerderheid van de geneeskundestudenten het ideeëgoed van de vredesbeweging niet onderschrijft. Deze laatste stelt immers dat een beperkte eenzijdige stap vanuit Europa verdigbaar is. Een terugdringen van de kernbepapening vormt in hun ogen een kleiner veiligheidsrisiko dan een altijd betwisbaar evenwicht op een steeds hoger niveau.

Enquetes geven steeds een vertekend beeld, hoe objectief de vraagstelling ook moge zijn. Daarom zal de grootste verdienste van deze peiling erin bestaan dat de "geneesheer in spe" even stil stond bij de uiterst controversele kernwapenproblematiek. (DP)

* De antwoorden op de andere vragen laten toe dit standpunt in een breder maatschappelijk kader te situeren.

Uitslag enquête.

Tema: Kernbepapening; ingericht door Medika

jaar	aantal deelnemers	voor of tegen kernbepapening		de 16 raketten moeten weg			Medika kan mee op 20 okt.			
		voor	tegen	ja	neen	ja	neen	neen	blanko	
		(procent)		(procent)			(procent)			
1 ^e kan	85	25	71	4	38	59	3	59	41	0
2 ^e kan	163	21	74	5	36	60	4	66	30	4
3 ^e kan	117	25	69	6	40	54	6	57	38	5
1 ^e dok	222	23	73	4	36	62	2	46	53	1
2 ^e dok	156	26	68	6	45	51	4	56	43	1
4 ^e dok	121	15	69	16	37	45	18	65	35	0
TOT.	864	23	71	6	38	56	6	57	41	2

Dirk De Naegel

Vijftig jaar Chiro

Afgelopen donderdag werd het kersverse jaarboek van het KADOC (Katholiek Documentatiecentrum — verbonden aan deze universiteit) aan de pers voorgesteld. Dit jaarboek, het derde uit de reeks, stelt een aantal facetten uit de ontwikkeling van het jeugdwerk, en meer bepaald de Chiro-jeugdbeweging, aan de orde.

In haar begeleidend woordje wees Dr. Ann Hermans (die samen met prof. Maurits De Vroede verantwoordelijk was voor de samenstelling van het boek) op de veranderende houding van de wetenschap tegenover 'allege' onderwerpen zoals het jeugdwerk. Zij pleitte er voor dat alle aspecten van het mens-zijn in het wetenschappelijke onderzoek zouden betrokken worden. In die zien juichte ze het onderzoek betreffende fenomenen als moppen en marktangers toe.

Een tweede positief punt, wat ook in dit werk naar voor komt, is het samenspel tussen wetenschappers en 'praktici'. Deze samenwerking kan volgens haar mee 'de praktijk sturen'. Dat dit niet altijd van een leien dakje loopt (zie hiervoor onder meer onze beschouwingen rond het kollokium dat vorig jaar over hetzelfde onderwerp gehouden werd — Veto 10, jaargang 11 p.7) gaf ze overigens grif toe. Een dergelijke sturing moet vol-

gens haar dan ook 'in respekt tot de praktijk groeien'.

Verleden en heden

Tenslotte vermeldde ze het interdisciplinair karakter van het onderzoek en wees ze op het belang van de relatie tussen het verleden en het heden. In vijftig jaar chirolevens hebben geschiedenis en aktualiteit elkaar gevonden. Een blik op de inhoudstafel van het werk bevestigt deze stellingname. In een eerste deel worden vooral aspecten van de voorgeschiedenis en de ontwikkeling van de Chiro-jeugd benaderd. Vervolgens komt de problematiek van de actuele beweging aan bod. Hierin komen 'traditionele' items zoals religieuze dimensie, maatschappijgericht werken, coëdukatie e.d. aan bod. Tot slot wordt het wetenschappelijk onderzoek betreffende de Chiro-jeugd onder de loep genomen. Deze opsomming laat onmiddellijk zien dat het boek niet volledig kan zijn en dat enkel een round up van de huidige stand van zaken gegeven wordt. De diversiteit aan onderwerpen laat ook toe dat iedereen zijn gading kan vinden in dit boek. Mevrouw Hermans sprak echter de hoop uit dat er toch voldoende mensen de interesse zouden opbrengen om het boek helemaal door te nemen, zodat deze kollektieve schrijfspanning niet enkel een bijkomende belasting van een aantal boekenplanken zou worden.

Dr. Ann Hermans, medeverantwoordelijke voor de samenstelling van het boek over vijftig jaar Chiro.

Katechetika was er ook op 20 oktober

In tegenstelling tot de ingenieurs wiens AV besluit om niet op te roepen voor de nationale betoging tegen de raketten, zette Katechetika dit jaar haar vredesaktie-traditie onverdroten verder.

Op hun eerste vergadering keurden de presidiumleden het voorstel om reclame te maken in de fakulteit en om gezamenlijk op te stappen unaniem goed.

Donderdag voor de manifestatie hing een driekoppig aktieploegje het Maria Theresia-instituut vol me de welbekende affiches. Tot nu toe onbekend gebleven tegenstanders zorgden ervoor dat alle affiches na enkele uren afgetrokken waren en in de vuilnismand terecht kwamen, tot grote ontstelzenis van de godsdienstwetenschappers. De boycot had echter weinig sukses. De volgende dag werd opnieuw geplakt. De opposanten deden ook deze affiches verwijderen. Zelfs los van een rakettenstandpunt is

deze daad absoluut af te keuren.

Het was duidelijk dat het initiatief voor de promotie van de betoging van Katechetika uitging: de letters GDW werden met de affiches gevormd en alles hing op in het instituut waar vooral godsdienstwetenschappen kolleges volgt. De tegenstanders van dit initiatief vinden waarschijnlijk zichzelf te mooi om zich bekend te maken en om op een of andere manier een discussie aan te gaan.

Ten tweede had het aktiekomitee duidelijk afspraken gemaakt met de konciërge. De toelating werd bekomen en de belofte gedaan om de affiches na zondag terug te verwijderen. Tenslotte bestaat er nog zo iets als het recht op vrije meningsuiting. Relatieve tolerantie is een schone deugd.

"Ontmanteleuh!"

Ondanks alle heibel rond deze zaak werd de betoging een sukses. Een twintigtal godsdienstwetenschappers

De verkiezingen zijn geweest. De vredesbetoging is geweest, maar kwam duidelijk te laat. De vredesproblematiek, belichaamd door de 16 raketten ginds in Florennes, heeft weinig of geen invloed gehad op de verkiezingen. De crisis, de ekonomie, de inleveringspolitiek, kortom de eigen portemonnee blijkt de kiezer eigenaardig genoeg nader aan het hart te liggen dan het vege lijf. Want dat het verschil tussen vrede en oorlog vandaag de dag hetzelfde is als het verschil tussen leven en dood van miljoenen burgers, dat zal hopelijk geen zinnig mens meer ontkennen. Met de installatie van de kruisraketten is de wereldbrand weer een stap dichterbij gekomen. Maar de kiezer lijkt te denken dat het zijn tijd nog wel zal duren. Hoe lang is die zienswijze nog te verantwoorden?

Des te schrijnender wordt het als we merken dat zelfs de jeugd vrijwel onbewogen blijft. In deze universiteitsstad, waar toch volgens rektor Dillemans de toekomst gemaakt wordt, nemen de studenten nauwelijks initiatieven. En als er dan een kring een vergadering organiseert, dan wordt vaak geen of geen voldoende meerderheid gevonden. Men vindt dat het niet kan om een standpunt in te nemen. Erger zelfs, mensen die wel een standpunt willen innemen, worden scheef bekeken, of voelen zich althans zo. In een editie vorig jaar van Palfijn, het kringblad van de geneeskundestudenten, werden zelfs de Medici tegen Atoompapens als een obscure groepering afgeschilderd. Dat deze internationale organisatie die door medici aan beide zijden van het ijzeren gordijn gesteund wordt, recent de Nobelprijs voor de vrede gekregen heeft, zal dan wel een vergissing zijn? Of misschien zelfs linkse infiltratie in het Nobelprijskomitee? Hoe lang nog is het te verantwoorden dat de meerderheid van studenten zich door dat soort prietpraat laat intimideren?

Binnen ASR is de toestand geen haar beter. Ook daar, doet men in zijn broek. Men vreest dat de kringen het onderwerp 'raketten' niet bespreekbaar vinden. Men ontwijkt de konfrontatie met wat men vreest een gezagstouwe meerderheid te zijn die het niet zal durven de nationale overheid terecht te wijzen. Moeten we dan werkelijk Louis Vos gelijk geven als hij beweert dat de studentenbeweging aan het sterven is? Hoe lang is het nog te verantwoorden dat zelfs de geëngageerde studenten niet meer het lef hebben voor hun mening uit te komen?

liepen achter een spandoek met een paar jassen aan. Op de eis "ontmantelen" deden de mensen telkens een jasje uit. Een expressieve manier van demonstreren.

De manier van demonstreren bij de meeste andere kringen was nogal slapjes. Weingens hadden zich georganiseerd. Sommigen verwachtten hier een impuls van de ASR.

Dit ligt ieder jaar wat moeilijker. De eerste algemene vergaderingen van kring- en sociale raad vinden plaats op vrijdag voor de betoging. Trouwens, de eerste verantwoordelijkheid in deze zaak ligt bij de kringen zelf die — ook los van een algemeen rakettenstandpunt — zeker mogen onderzoeken of er rond deze problematiek iets leeft in de fakulteit, en zo ja, de plicht hebben om op te roepen. Achteraf kunnen ze zich nog als groep organiseren. Dit jaar was blijkbaar nog niet iedereen uitgeslapen.

Hans Van Cauwenbergh

Artsen en kernwapens

(vervolg van p. 1)

hun vakterrein gaat. Wij huisartsen leren juist de dingen in hun globaliteit te benaderen, niet analytisch, maar syntetisch — we hebben daar een mooi eigen woord voor gevonden: *holistisch*. En die fundamentele, wetenschappelijke ingesteldheid hebben wij ook tegenover het complexe probleem van de kernwapens. Trouwens, dat dat probleem zozeer ontaard is, ligt misschien juist daarin dat men het altijd vanuit een bepaalde hoek bekeken heeft: de militairen vanuit de strategische hoek, de politici vanuit diplomatieke — opportuniteit, enzovoort, zonder bijvoorbeeld voldoende rekening te houden met invalshoeken als de etische en de medische.

Kennis

Veto: *Hebt u dan de achtergronden om buiten het medische al die andere invalshoeken syntetisch, holistisch dus, samen te brengen op voldoende gespecialiseerde wijze?*

Jef De Loof: «Wij hechten ontzettend veel belang aan literatuuronderzoek. En bovendien organiseert IPPNW jaarlijks een internationaal congres met alle mogelijke wetenschappers: paleontologen, ekonomen, natuurkundigen, biologen, scheikundigen, militairen... Binnenkort, op 9 en 10 november organiseren wij met de Belgische afdeling zelf ook een symposium voor West- en Oost-Europa specifiek, met o.a. een lezing van een natuurkundige over de nucleaire winter, een van prof. De Keyser van Leuven over de invalshoek opvoeding, *educational response*, enzovoort...»

Veto: *Reageren de deskundigen van de terreinen waarop U zich dan begeeft — bv. de politici, de militairen, enz. — dan niet met het verwijt van elitisme, waarom zou dat klubje artsen het beter weten?*

Jef De Loof: «Jazeker. Zo van: wij moeten ons ook niet met het medische, maar bemoei jij je dan mee. Schoenmaker, blijf bij je leest. En dan zeggen wij: met alle kwalijke gevolgen van dien. Het hangt trouwens allemaal van

je bevoegdheid op dat of gene gebied af. Wij zeggen: je hebt altijd het volste recht om te repliceren en te zeggen waar we verkeerd redeneren, we zullen er maar al te graag rekening mee houden. Maar zolang dat niet zo is, heb ik tenminste evenveel recht van spreken. Een democratie funktioneert toch maar als iedereen inspraak heeft en inspraak is pas mogelijk als je goed geïnformeerd bent, want anders krijg je indoktrinatie en manipulatie. Wij nemen alleen onze burgerrechten en -plichten op.»

Veto: *Men zou u dan uit politieke hoek wel kunnen vragen dat langs de klassieke kanalen van de besluitvorming te doen en u verwijten dat het elitair is u daar zogezegd boven en buiten te stellen.*

Jef De Loof: «Men zou niets liever hebben, natuurlijk. Onze democratie is vrij formeel en de inspraak langs de gewijde kanalen is dus heel onrechtstreeks. Je moet het hele handelen op zoveel gebieden over vier jaar globaal goed- of afkeuren. De enige echte inspraak die we hebben is informatief, op alle gebied. En dan moet je durven radicaal zijn om de waarheid getrouw te blijven. Als je voorzichtig wordt, gaat afwegen of je dit of dat wel zou zeggen, want als je zwijgt is het misschien mogelijk om wat politieke invloed of gewicht te verwerven... Dan krijg je de illusie bij het systeem betrokken te worden, iets te zeggen te hebben, terwijl het de beste manier is om onschadelijk gemaakt te worden. Als je structureel een minderheid bent — ook al heb je misschien een belangrijke achterban, die geen minderheid is — en je schakelt je als dusdanig in in het systeem, word je onmondig. Je bent veel krachtiger als je er buiten staat en een signaalfunctie vervult. Ik denk dat dat eerder onze taak is.»

Receptie

Veto: *Maar die hele redenering gaat ook op voor de vredesbeweging in haar geheel, en daar staat u ook — kwast elitair, zullen we zeggen — een beetje naast en buiten, in de plaats van in.*

Jef De Loof: «Omdat ook in de vredesbeweging, hoe integer en goedmenend de meesten volgens mij zeker zijn, men vaak voorzichtig gaat reageren vanuit allerlei complexe motivaties: politieke opportuniteit, druk vanuit belangengroepen binnen de vredesbeweging die gekleurde zijn, de eeuwig uitgebalanceerde praten — je kan niet over *Pershing- en Cruise-raketten* beginnen zonder per se ook over *S-20* een uitspraak te moeten doen. Wij halen net onze geloofwaardigheid uit het feit dat wij zonder belangen — wij zijn gezondheidswerkers — objectief de wetenschappelijke waarheid nastreven en daarom zijn we onverdracht. Maar ik denk niet dat we elitair zijn, het is gewoon een feit.»

Veto: *Over belangengroepen gesproken — nog even terug naar die Nobelprijs. Van de commissie die hem uitreikt, wordt ook wel eens beweerd dat ze sterk gepolitiseerd is. Ik denk daarbij aan bekroningen als die van Kissinger, Begin en Sadat, Lech Walesa, Solsje-nitzin... Allemaal duidelijk pro-westerse keuzes. Heeft nu dan eens niet iets dergelijks gespeeld?*

Jef De Loof: «Daar spelen ongetwijfeld belangengroepen, maar ik denk dat die elkaar daar toch vaak opheffen, zodat de neutraliteit toch weer komt bovendrijven. Zeker IPPNW kan men moeilijk verwijten politieke standpunten — en zeker niet exclusief pro-westerse, wel integendeel — in te nemen, wij hebben ons altijd dermate beperkt tot wetenschap en objectiviteit. Meer nog, ik zie in deze Nobelprijs voor een stuk ook juist de erkenning van die objectiviteit: in het Westen verwijt men ons vaak van, tjaja, wat tot het andere kamp te behoren; welnu,

dan hadden we die Nobelprijs zeker nooit gehad. Ik hoop dat het ook als dusdanig zal werken naar politici, als stimulans tot gesprek en contacten.»

Veto: *Is dat een vage wens, of zijn daar al tekenen van?*

Jef De Loof: «Mmmjaaa... Bijvoorbeeld voor het symposium van 9 en 10 november in Brussel hadden we wel veel wetenschapslui e.d., maar geen politici, die hadden geen interesse. We vroegen ook bijvoorbeeld een receptie in het stadhuis in Brussel, zoals dat de gewoonte is bij een internationaal symposium, en dat was ook allemaal... schoorvoetend. Nu verleden week, na het grote nieuws, krijgen we plots een aanbod voor een academische zitting in Brussel — nadien dan, eind december, omdat het nu niet meer te organiseren is — voor de EEG-politici, ambassadeurs enzomene, in de Gotische zaal van het stadhuis en door hen betaald... Enfin, je ziet hoe de

officiële instanties je plots wel anders bekijken. Ook in de privé overigens. Na veel beleden en aandringen waren voorheen twee bedrijven bereid geweest een bijdrage te leveren voor onze organisatie, anderen hadden dat geweigerd. Ze zijn sinds vorige week zelf komen aandringen...»

Veto: *Plote interesse: uw marktwaarde is wel drastisch verhoogd, lijkt het.*

Jef De Loof: «Inderdaad, je gaat een stukje deel uitmaken van het establishment. Een schrijver ook, bijvoorbeeld, mag nog zo links zijn als hij wil, maar zodra hij de Nobelprijs gehaald heeft, drijft men hem zelfs niet meer links te laten liggen...»

Of hoe een onschatbaar voordeel — financieel, kwa erkenning en morele steun — misschien in je nadeel dreigt te keren op termijn. Je wordt gerekuperd. Of niet? Afwachten.

J.H. Verbanck

Uiterst rechts op de foto, Jef De Loof, op het debat over kernraketten in maart van dit jaar. Derde van rechts, wijlen rektor Piet De Somer die zich toen scherp uitliet over de Belgische Bisschoppen. (foto Veto)

Greenpeace: publiciteit als middel

soepel verplaatsbare uitvalsbasisen.

platform.

Publicity Boys

Een ander belangrijk middel in de werking is het inspelen op de media. Een actie wordt slechts ondernomen als zij voldoende de aandacht kan trekken van de liefst internationale publieke belangstelling. Niet alleen de acties, zelfs het aktieretrein wordt op basis van zijn publiciteitswaarde gekozen. Greenpeace weet ook wel dat de vervuiling van rivieren en kustwateren eigenlijk een nijpend probleem is dan het storten van titaandioxyde-afval op hoge zee. Maar dat tweede onderwerp is een beter omlidengeheel, waaraan minder deelaspekten verbonden zijn, dat eenvoudiger aan de grote massa duidelijk gemaakt kan worden en waarvoor precies die grote massa dus gemakkelijker te sensibiliseren is. Een steeds weerkerend motief daarbij is de stellingname: Greenpeace stelt zich telkens zeer kwetsbaar op tussen bedreiger en bedreigde. Berooms zijn bijvoorbeeld de beelden van de kleine rubberbootjes tussen walvis en harpoen, of tussen zee en loos-

“zou kunnen”

Behalve acties om de aandacht te krijgen, doet Greenpeace echter ook aan achtergrondwerk. Er worden dossiers opgesteld, niet op basis van eigen wetenschappelijk onderzoek, maar op dat van universiteiten en andere onafhankelijke onderzoekers. Belangrijk is daarbij ook steeds de juridische kant van de zaak, al wordt de illegaliteit niet per se geschuwd.

Recent kwam Greenpeace op een heel andere manier onder de aandacht. Er werd verteld dat Greenpeace “zich misschien wel eens zou kunnen laten sponsoren door grote bedrijven om actie tegen diezelfde bedrijven te voeren opdat als gevolg daarvan de nationale overheid de nodige financiering zou voorzien voor de investeringen nodig om het bedrijf milieuvriendelijker te maken.” Spijtig genoeg liet de eerste joernalist die dat verhaal te horen kreeg, in zijn artikel de woorden “zou kunnen” v.g. aldus nog bescheiden.

Bert Malliet

Muteki' Sha danst 'Niwa'

De tuin der herinneringen

De konfrontatie met het verleden kan een pijnlijke zaak zijn. In 'Niwa', een koreografie van Natsu Nakajama, gedanst door haarzelf en Yuriko Maazawa, krijg je zo een terugblik op het verleden, op de tuin van de jeugd. Dit schijnbaar futiele gegeven wordt door beide danseressen omgezet in een bijzonder intense en geladen voorstelling die eindigt in een triomf op dat verleden, een uitstijgen boven de voorbij angsten.

menten van harmonie voor de toeschouwer. Op dezelfde manier probeert de toeschouwer de angst te anticiperen, maar vaak wordt hij evenzeer verrast als de dansers.

Alle teatrale middelen staan in dienst van het contrast. Vooral de belichting is daarbij heel functioneel: soms houdt een lichtstraal een danseres gevangen, op andere momenten toont het wit licht de van pijn vertrokken gezichten. Ook de muziek beweegt zich tussen twee polen: heel lieflijke muziek wordt vaak brutaal onderbroken door donderend lawaai. De muziek strijdt om boven de chaos uit te raken maar meestal lukt dat niet. Er wordt traag, bijna ritueel gedanst tot de angst weer toeslaat: dan verliezen de danseressen duidelijk de controle. De ontroerend kinderlijke mimiek maakt dan plaats voor ontredering.

Triomf

In het tweede deel wordt meer gebruik gemaakt van kleding (een prachtig gekleurde kimono), maskers en weer vooral de belichting zodat de tegenstellingen nog dikker in de verf gezet worden. Zo wordt een dramatische spanning gekreëerd die je doet afvragen hoe dit alles nu zal eindigen. De slotsceene geeft je een antwoord. Achteraan op het podium staat een kamerscherm dat door de belichting verwijst naar een tempel. Vooraan zit een danseres die aarzelend probeert op te staan, terug gaat zitten, zich weer opricht om uiteindelijk volledig recht op te gaan staan. Heel de tijd werd er 'in mineur' bewogen: zittend, gehurkt of kruipend. Nu staat de danseres recht, in het volle licht dat nu de schoonheid en de gratie toont in plaats van het lijden. Het verleden is voorbij, het evenwicht eindelijk gevonden. Uit het alledaagse lelijke is iets moois en eeuwigsgetroefd.

Koen Van Muylen

'De Tuin' is een Butoh-voorstelling en valt zo wel helemaal buiten de rest van de Klapstuk-programmatie. De Butoh-dans ontstond in het begin van de jaren '60 in Japan als reactie tegen het traditionele Nô en Kabuki-teater. De nieuwe generatie dansers verzette zich tegen het formalisme en de starheid van de traditionele vormen, vooral omdat ze geen uitdrukking waren van het Japan van na de Tweede Wereldoorlog.

Kontrast

Zo beweegt 'De Tuin' zich op het boeiende niemandsland tussen dans en teater: langzaam maakt de danseres zich in het begin van de voorstelling los van de achterwand van het podium om schoorvoetend, bijna tastend de tuin van haar jeugd te betreden. Eens in die tuin — in het licht van de spots — ontvouwt zich het verhaal van haar leven. De rest van de koreografie is zonder twijfel verhalend en zelfs autobiografisch, maar door de vaagheid van de verwijzingen naar plaats en tijd kan de toeschouwer invullen wat hij zelf wil. De nogal zeldzame momenten van geluk op het podium (het kijken naar de vlinders, luisteren naar een kabbeldend beekje...) worden ook mo-

Zoals altijd tussen bedreiger en bedreigde. U kan Greenpeace altijd steunen; door storting van 400 fr (200 voor studenten) op rekening 001-1293159-31. (foto Greenpeace)

VUJO-debat

Rol van de Volksunie

Van het oorspronkelijk geplande gespreksonderwerp bleef vorige dinsdag op de startvergadering van de VUJO-KUL niet veel over. De jongste verkiezingsuitslag had zijn uitwerking niet gemist. In plaats van zich te concentreren op de vraag of de Volksunie in de regering zou stappen, bleek het eerder aangewezen om zich te bezinnen over de rol die deze partij in de komende jaren kan spelen.

In zijn inleiding schetste Erwin Meulepas, voorzitter van VUJO-KUL, de huidige politieke stand van zaken. Hij verwees daarbij naar uitspraken van Geens over een mogelijke CVP-PVV-koalitie in de Vlaamse Regering (als verlengstuk van de nationale regering) en het koppel Swaenen-Verhofstadt, dat stelt dat het communautaire heeft afgedaan in de dagelijkse politiek van dit land en hoogstens nog goed is voor het studiecentrum ter hervorming van de staat. Een eufemistische omschrijving voor de diepvrees, aldus de voorzitter. Tenslotte wees hij op de rol van de verschillende belangengroepen in de Belgische politiek. De tevredenheid van André Leysen over de verkiezingsuitslag spreekt in deze kontekst boekdelen.

Als vervanger voor Paul Van Grembergen, bekend om zijn rol in het raketendebat, was Luk Vanhorenbeek komen opdagen. In een korte uiteenzetting gaf hij zijn analyse van de verkiezingsuitslagen. In eerste instantie wees hij, in navolging van de partijvoorzitter Anciaux, op de polarisatie die de grote partijen via hun informatiekanalen tot stand hebben gebracht. Andere vaststellingen ondersteunen zijn inziens deze veronderstelling. Onder meer deze dat alle kleine partijen achteruitgang boeken, met uitzondering van Agalev als je de Europese verkiezingen buiten beschouwing laat.

Politieke cultuur

Binnen deze visie is de Volksunie dus het slachtoffer van zijn centrumoplossing die bij de kiezer niet overkwam. Dezelfde kiezer heeft over-

rigens ook de boodschap niet begrepen dat de socio-ekonomische en kommunautaire problemen samenhangen. Bij wijze van voorbeeld verwees de spreker naar de regeling in verband met het kijk- en luistergeld, waardoor de BRT te weinig financiële middelen ter beschikking krijgt. Later op de avond kwam Willy Kuypers, die als toeschouwer het debat bijwoonde — al was dat niet altijd even duidelijk — terug op deze samenhang. Volgens hem werd er met de Volksunie-kampanje te veel op de rationele kiezer gemikt. Uit recente onderzoeken (bv. De Wachter) blijkt namelijk dat 70% van de bevolking tot de groep van de politieke beoefeners behoort. Het gebruik aan politieke cultuur maakt dan ook dat de kiezers niet bewust, maar eerder gevoelsmatig hun stem uitbrengen. Deze stelling wordt volgens hem verder ondersteund door het feit dat het juist die partijen zijn die kunnen rekenen op de best uitgebouwde service-instellingen zoals ziekenhuizen, vakbonden e.d., die de grootste winst boeken. Verzuiling dus.

In een kristijnd spelen blijktbaar heel wat mensen op zekerheid. Duidelijk ma's (stur)iteit, waar de CVP zo hoog mee oploopt.

Hoe verder

Naar de onmiddellijke toekomst stelde Vanhorenbeek zich vragen over de begroting. Na hun elektorale verlies zullen de liberalen er volgens hem zeker op staan dat de belastingvermindering doorgevoerd wordt. Om een begrotingevenwicht te bereiken zullen er dan waarschijnlijk hogere indirecte belastingen moeten gehoven worden, aangezien een besnoeiing in de overheidsuitgaven niet zal volstaan. Een zeer ondernemingsmaatregel, aldus de spreker, want iedereen, zowel arm als rijk, wordt door een dergelijke maatregel even zwaar getroffen. Een brood of een pakje sigaretten kost voor iedereen evenveel. Vanhorenbeek voorspelde dan ook een nieuwe reeks volmachten. Regeringsformatie en het toekomstige beleid zullen volgens hem dan ook niet van een leien dakje lopen. Kuypers wees in verband met de regelbaarheid van het land naar de positie van die ander grote 'dienstenpartij', de SP. Hij stelde zich de vraag of deze én haar

Waalse zusterpartij, de PS, het zich wel konden veroorloven om nog eens vier jaar van de machtskook verstoppen te blijven.

Diskussie

Tijdens het tweede deel van de avond kwam vooral het publiek aan het woord. Gelukkig bleken niet alleen gelijkgezinden in de zaal aanwezig te zijn, zodat dit niet verzandde in een elkaar steriel bevestigen. Er werd vooral gezocht naar mogelijke oorzaken van het Volksunie stemmenverlies. Het doodzwingen van de VU in de pers, of het verkeerd voorstellen van deze partij, de slechte kampanje (IJzerbedevaatsyndroom in ornitologisch perspectief?), het feit dat jongeren niet meer aangesproken worden door de partijboodschap. In

AUTORIJSCHOOL MODERNA

Theoretische lessen beginnen maandag om 19u.
Rijlessen iedere dag van 8 tot 20 uur.
Inschrijvingen en inlichtingen:
dagelijks van 9 tot 20 uur
Iedereen is van harte welkom in de

Dagobertstraat 49
Leuven
Tel. 016/23.35.81
(aan de Tiensepoort)

AUTORIJSCHOOL MODERNA

door de Staat erkend nr. 2054

verband met het laatste werd opgemerkt dat ook andere kleine partijen zoals Agazlev, volgens de Knack-enquete (hoewel waardeloos gebleken wordt ze toch overal ijerig geciteerd) niet echt aanslagen bij de jongeren.

Voor Willy Kuypers was het dan ook duidelijk dat er een heralting dient te gebeuren naar deze generatie toe. Hij wees erop dat een gelijkshakelen van het Vlaams-nationalisme met anti-Waalse stellingnames zeker niet het basisprogramma van de Volksunie

inhoudt. Dergelijk oubollig romantisme kan men, samen met andere aspecten van een achterhaald taal-flamingatisme, terugvinden in een epifenomeen zoals het Vlaams Blok. Zo'n steriel standpunt heeft echter niets te maken met een breder internationaal perspectief, wat hij wel terugvindt in de Volksunie. Maar wellicht is deze partij toch nog altijd het slachtoffer van een gevoelsmatige benadering die verder gaat dan het hic et nunc. Dirk De Naegel

Een nieuw gezicht

Nieuw initiatief in de Leuvense gehandikaptenzorg

organize en de werking van de studentenkring. De maandag werd afgesloten met een fuif in de Albatros.

Het belangrijkste evenement van de week was echter de peter & meter namiddag. Woorden als 'schacht' of 'doo' zijn voor een goeie sociale wetenschapper taboe. Het kan helemaal niet de bedoeling zijn om de nieuwkomers allerlei vernederende kunstjes te laten opvoeren. Toch vond men het nodig om de eerste-kenners te laten kennismaken met ouderejaars, waar ze met al hun vragen en moeilijkheden naar toe kunnen.

Na een aantal kennismakingspellen, waarbij zonder grof te worden vaak op de lachspieren werd ingewerkt, en de memorabele lezing van de geniale wetenschapper Prof. Dr. Jozef W. Tetel (zoals u allen weet de bekende grondlegger van het pseudo-krasme en de pseudokrastiek) werden de eerste-kenners in de gelegenheid gesteld al hun vragen en verwachtingen aan de kring door te spelen. Afgerond werd met het kiezen van de meters of peters. Alles werd uiteraard uitgebreid beklonken.

POL & SOK — Leuven zou na een Vlaamse en een rode stad te zijn geweest, nu een stille stad geworden zijn. Aldus een bekend Vlaams weekblad. De studenten hebben zichzelf gedegradeerd tot diploma-jagers. De fut, het engagement, de solidariteit, het is allemaal verleden tijd. En net op het ogenblik dat dat stukje doemdenken werd gepubliceerd, begonnen de pol & sokkers aan de voorbereiding van hun kringwerk.

Typisch! zal je wel eens horen zeggen. Pol & sokkers doen altijd het tegenovergestelde van wat algemeen in trend is. Een (dom) vooroordeel — er lijken over pol & sokkers geen andere oordelen te bestaan — maar in dit geval zijn ze er fier op. Want feit is: er leeft wat bij deze sociale wetenschappers.

Het is nu bij twee jaar geleden dat een aantal entoesiaste jonge mensen het totaal verwaterde kringleven nieuw leven probeerden in te blazen, en inspanning waarvan men dit jaar de eerste rijke oogst wo binnenrijven. En het lijkt ernaar dat het over de ganse lijn een groot sukses gaat worden.

Democratie

Voorreest propageert men in Pol & Sok een wat ongebruikelijke kringstructuur. Sinds twee jaar zijn de sociale wetenschappers afstapt van de presidiumformule. Er werd toen gekozen voor een meer basis-demokratische aanpak.

Nadat een aantal grondlijnen zijn uitgewerkt door een (verkozen) dagelijks bestuur (het koördinatiecomitee), toert de concrete uitwerking daarvan voortvrouwen aan de creativiteit van een zo groot mogelijk aantal mensen. Dat lijkt misschien een weinig gestructureerde werkmethode, maar het werkt! Er wordt immers rond elk concreet punt een werkgroep gevormd, en van onderverdeling in deze groepen kan men maar moeilijk spreken.

In Pol & Sok gaat men er dan ook prat op wellicht het grootste aantal mensen actief in de kringwerking in te schakelen. Alvast een betere formule dan een kleine groep mensen te laten kiezen, die dan het ganse werk opknappen, zo denken de sociale wetenschappers. Krachtlijnen van de jaarwerking waren: een betere opvang van de eerste-kenners om ook hen aan te zetten tot activiteit, de basis leggen voor een beter overleg tussen alle vertegenwoordigers binnen de academische zuil, blijvend steun aan de ASR. De basis van de werkgroepen werd gelegd, en tenslotte werd ook een optie genomen om meer rond de studieproblemen van de pol & sokkers te werken.

Doo

De eerste concrete acties vonden plaats tijdens de eerste week. Traditioneel is er de rondleiding door Leuven, zodat de eerste-kenners voor het eerst de voor, hen belangrijke plaatsen te zien krijgen, en ook makkelijk terug kunnen vinden. Tijdens deze rondleiding werden de nieuwkomers ook voor het eerst gekonfronteerd met de

Integratie en Zelfstandig Wonen (afgekort IZW) is een nieuwe vereniging die zich in het Leuvense wil bezig houden met het zelfstandig en geïntegreerd wonen van fysiek gehandikapt.

De concrete vraag van enkele fysiek gehandikapt en betrokkenen naar de mogelijkheid om in het Leuvense zelfstandig te wonen, deed een studie en werkgroep ontstaan die na een grondig onderzoek van de problematiek besloot tot de oprichting van een vzw ter bevordering van het geïntegreerd en zelfstandig wonen van fysiek gehandikapt.

De nieuwe vereniging wil uitgaan van de specifieke situatie van elke gehandikapte en in de mate van het mogelijke hem helpen zijn woonwensen te realiseren.

Meer concreet worden daartoe twee wegen bewandeld: enerzijds aanpassing van een aantal woningen verspreid in de Leuvense binnenstad, anderzijds de oprichting van een ADL-hulpdienst ten behoeve van de bewoners. (ADL staat hier voor Activiteiten Dagelijks Leven zoals aankleden en eten klaar maken)

Een IZW-Info-Avond wordt georganiseerd op 13 november. Iedereen die geïnteresseerd is, zowel bewoners als vrijwilligers-medewerkers, is welkom.

De info-avond gaat door op woensdag 13 november vanaf 19.00u in de lokalen van KVG Maria-Theresiastraat 36. Mensen die kunnen komen maar met vervoersproblemen zitten, kunnen gebruik maken van de Minder Mobilien Centrale. Tel.: 23.01.22.

Voor andere inlichtingen kunt u bellen naar Walter Huysmans: 016/44.81.96.

UP en de rektor

Op donderdag 24 oktober gaat er in de Grote Aula om 20.30 u een avondlijk gesprek door met de nieuwe rektor professor Roger Dillemans.

Hij wordt geïnterviewd over verscheidene aspecten van zijn taak en van het universitaire leven door Bart Goossens (3de lie. rechten), Roos Maes (pastor universitaire parochie) en Louis Vos (professor hedendaagse geschiedenis). Organisatie: universitaire parochie. □

Voor al uw fuiven, party's, TD's e.a.

ZAAL

ZIGGY

Café „Ziggy“
Brusselsestraat 246
3000 Leuven
Tel. 016/20.00.15

maand oktober zaal gratis

ADVERTENTIE

Paul Vangrembergen, die wegens zetelverlies en andere problemen niet kwam opdagen, werd vervangen door Luk Vanhorenbeek, die na een korte analyse van de verkiezingen de bal terugspelde naar het publiek. Naast hem Vujo-voorzitter Erwin Meulepas. (foto Veto)

OMTRENT DOCH DOCH

Zo'n kleine zeventig jaar geleden betrad Marcel Duchamp een openbare waterplaats en demonteerde daar een urinoir. Hij plaatste het ding in een museum en gaf het de titel *Fontein mee*. Met deze ready-made valt de moderne kunst amper tien jaar na *Les demoiselles d'Avignon* van Picasso al op haar gat: kunst is vanuit het object niet meer herkenbaar als kunst. Kunst is alleen kunst bij de gratie van de kunstenaar. Wat Duchamp gedaan heeft is doorslaggevend geweest. De artistieke handeling is niets anders meer dan een elementaire beslissing van de kunstenaar: een pispot in een museum wordt een artistieke pispot.

In het spoor van Duchamp ontstaat een kunstopvatting die de uitroep 'alles kan en alles mag in de moderne kunst' begeleidt. Robert Rauschenberg koopt in 1953 een tekening van de abstrakte-ekspressionistische schilder Willem de Kooning, veegt de

meedeel gaat zelf deel uitmaken van het kunstwerk; de mededeling wordt een bestaansvoorwaarde. De werken van Manzoni, Rauschenberg en De Maria bestaan inderdaad niet echt wanneer de titel of de toelichting niet gekend is. De *Erased de Kooning Drawing* is zonder de titel een dom wit doek (mèt de titel wordt het een dom wit doek dat een domme tekening geweest is, al valt over dat laatste natuurlijk te redetwisten).

Even terzake nu. Ludger Gerdes, de figuur die als centrum van de tentoonstelling *Doch Doch* voorgesteld wordt, ziet in dergelijke ontwikkelingen een reëel gevaar: volgens Gerdes wordt de kunst van de werkelijkheid afgesneden wanneer de retoriek het haalt op het object. Zo blijkt het mogelijk om vanuit een compleet fictieve gedachtenconstructie een kunstwerk op te bouwen. Spreken over het kunstwerk gebeurt dan niet meer achteraf, dus als een reflectie, maar vooraf; het kunstwerk is een gerealiseerde theorie en voor een goed begrip van het werk is de kennis van de theorie vereist. De kunstenaar wordt de ontwerper van een kode, niet langer van een object. Kunst die zich bezig houdt met het bedenken van leuke theorieën, en die het gerealiseerde object van sekundair belang acht, is voor Gerdes echter

was van horizontale en verticale lijnen in een geometrisch patroon, is er volgens Gerdes niet in geslaagd een maatschappelijk relevante tegenzet te bieden tegen de lustige schilderkunst van de 19de eeuw. Dat komt omdat de abstrakte schilderkunst uiteindelijk tot niets anders in staat blijkt dan het ontwerpen van een eigenzinnige theorie, gesteund op vormprincipes die als het ware uit de lucht komen gevallen: de abstrakte kunst is gedoemd om te vervallen in kunst die op een theorie en op een retorisch verhaal gefundeerd is. De abstrakte kunst houdt zich dus niet bezig met het bewerken van bestaande kodes, maar met het ontwerpen van nieuwe, wereldvreemde kodes.

Moderne kunst

De positie die Gerdes inneemt is zeker niet vrij van ambigüiteit, en hetzelfde kan gezegd worden van de tentoonstelling die nu nog enkele dagen te zien is in het Arenberg-instituut. Enerzijds is Gerdes ontgoocheld over de resultaten van een kleine eeuw moderne kunst (van Picasso tot Beuys), maar anderzijds is hij niet te spreken over recente trends die tegen de moderne kunst ingaan. Met name het Duitse neo-ekspressionisme (uitbundig, felle kleuren, duidelijke beeld- en symbooltaal, nadrukkelijke expressie van gevoelens en passies) toont aan dat wanneer kunst een hoge mate van vanzelfsprekendheid meekrijgt, er een reëel gevaar ontstaat voor vervlakking. Kortom: de moderne kunst is te hermetisch gebleken maar de 'populistische' kunst neigt naar verdwazing (kommerciële belangen spelen hier ook een rol). "Het einde van het project van de moderne kunst is nog lang niet in zicht", konkludeert Gerdes en hij parafraseert hiermee Jürgen Habermas, de Frankfurtse filosoof die zich momenteel opwerpt als de pleitbezorger van een geëngageerde moderne kunst.

Doch Doch

Meteen is dit een van de centrale problemen in de hedendaagse kunst. Is het momenteel nog mogelijk kunst te maken die niet wil stilstaan bij het applaus van een handvol gelovigen en die toch het werk van Duchamp, Mondriaan, Manzoni en Beuys als culturele achtergrond meestort?

In de tentoonstelling *Doch Doch* is die vraagstelling impliciet als volgt geformuleerd: hoe is het gesteld met onze beeldcultuur? Welke beelden spreken tot de verbeelding, en welke beelden hebben een ruime culturele draagwijdte?

Het resultaat is (zoals te voorspellen was) een stotterende kollage met zowel interessant werk als complete mislukkingen. Zo staat hier een agressieve video-installatie van Bruce Nauman naast werk van de Italiaanse architect Aldo Rossi. Rossi eist van de kijker echter veel meer dan Nauman; zijn werk heeft ook agressieve kanten, maar die worden pas manifest en ook betekenisvol na een grondige kennis-making ermee (ook dit is te kompleks om er verder op in te gaan). Verder staat hier ook een vrij interessante installatie van Studio's Onafhankelijk Toneel over een 'vergeten' kunstenaar uit de pionierstijd van het modernisme: Jan F. Van Deene, die in het begin van deze eeuw op zoek ging naar 'absolute kunst' en dus dicht in de buurt kwam van bijvoorbeeld Mondriaan.

gevaarlijke kunst. "De kunst kan niet de rol van vrolijke hofnar spelen, in een situatie die oorspronkelijk door bittere ernst gekenmerkt was." Bittere ernst? De moderne kunst is inderdaad expliciet in een maatschappelijk engagement grondvest (een probleem dat te kompleks is om er hier op in te gaan).

Irrelevant

De samenstellers van *Doch Doch* dragen de stellingname van Gerdes uit als zijnde de stellingname van de tentoonstelling. De titel *Doch Doch* is ook de titel van een van de werken die Gerdes hier tentoonstelt, en de 'publieke katalogus' (de grote, peperdure affiche) steunt bijna volledig op het essay *Enkele bemerkingen* waarin Gerdes zijn opinie naar voren brengt. De krachtlijnen daarvan zijn de volgende: de kunst is er in de loop van de twintigste eeuw in geslaagd zichzelf maatschappelijk irrelevant te maken. De stamvaderen van de moderne kunst hebben het kind met het badwater weggegooid", stelt Gerdes in verband met de abstrakte schilderkunst van Mondriaan. Mondriaan, die bezeten

Childs/Glass: een wonder van eenvoud

Ruim 750 man — een opvallend jong publiek — was naar het ILO afgezaakt om er de belangwekkende Amerikaanse choreografe Lucinda Childs te bewonderen in drie choreografieën op muziek van Philip Glass. Childs wordt algemeen beschouwd als de voornaamste vertegenwoordigster van de minimalistische stroming in de post-moderne dans, die ook bij ons grote bekendheid heeft verworven.

Dance, volledig gekoncipieerd op muziek van Philip Glass. De acht dansers steken in paren en met een opvallende vaart in twee evenwijdige rechte lijnen het podium over. Zij bewegen zich lichtvoetig over de scène, de armen in het verlengde van het lichaam, licht afhankelijk van de schouders en met geknikte handen. Het lopen gebeurt met kleine variaties en met hele of halve wendingen, wat een heel speels effect heeft. De bewegingen worden perfect synkroon uitgevoerd — een hele prestatie op deze 20'-durende niet-metrische muziek van Glass. Wanneer twee of drie paren tegelijk de scène oversteken, komen er soms zeer subtiele patronen en verrassende combinaties te voorschijn. Het steeds weer voorbijzweven van die paren helwitte figuren tegen een effen lichtgrijze achtergrond in heel lichtblauwe kleuren met enkele opvallende oranje toetsen, deed mij steeds weer denken aan het nooit aflatende spel van opborrelende luchtballen.

Minimalistische bewegingspatronen treft men reeds aan bij de Judson groep, opgericht in 1962 door Yvonne Rainer en Steve Paxton. Naturalistische handelingen met minimale variaties werden in de dans geïntegreerd. Maar wanneer Childs in 1963 het *Judson Dance Theatre* vervoegde, was haar werk nog heel erg didactisch en conceptueel, hoewel ook toen al een minutieuze synchronisatie en nauwgezette structurering van de voorstellingen kenmerkten (vb. *Street Dance*). Haar dans was vaak een confrontatie van haar beweging (zij danste hoofdzakelijk solo) met banale voorwerpen. Pas later, vanaf 1968, nam zij een vrij scherpe bocht naar een zuiver formalistische dans.

Timing en precisie

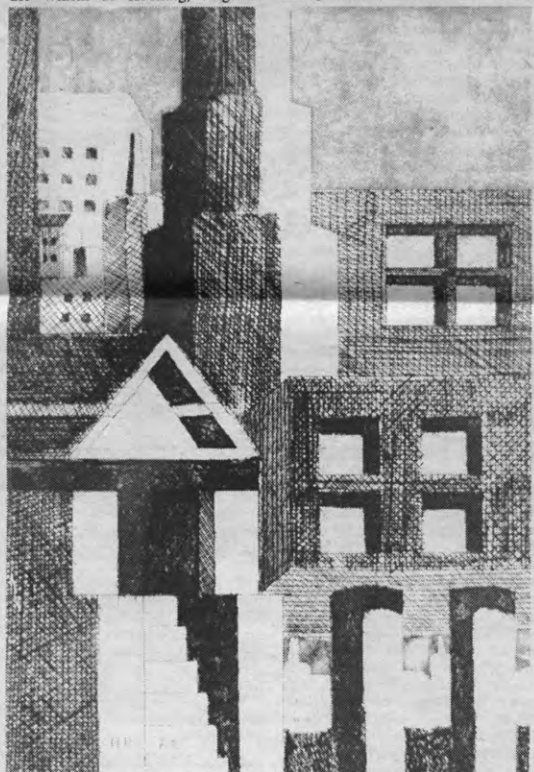
Typisch voor Childs zijn heel eenvoudige verplaatsingen door stappen, wandelen, gaan, lopen, huppelen, springen... via evenwijdige rechte lijnen, diagonalen of cirkelvormige patronen waardoor een grote ruimte in bezit wordt genomen en verkend. Het procedee van de ontduubbeling, waarbij een actie op identieke wijze wordt herhaald in een verschillende context, krijgt een geraffineerde toepassing in *Available Light*. In Childs' esthetiek wordt de individuele danser verloochend in functie van de totale choreografie, die opgebouwd wordt met een matematische precisie. Paren zijn dan ook nooit koppels (man-vrouw), maar het gezamenlijk seksloze bewegen van twee dansers.

Dance 1 maakt deel uit van een groter 100-minuten dured geheel,

Die sublieme eenvoud vindt men ook in de andere choreografieën van Childs terug. *Mad rush*, bestaande uit zeven delen, geeft als geheel een veel statischer indruk. Het werd gekreëerd voor de *Groupe de Recherche Chorégraphique* van het *Opéra Ballet* van Parijs, waarvoor ook Karole Armitage heeft gewerkt. Childs beschikte er over klassiek getrainde dansers. Dit verklaart wellicht de opdeling in dit werk van mannelijke en vrouwelijke rollen, uniek in haar recente oeuvre. *Field dance 1*, de eerste dans uit de herwerkte versie van Robert Wilsons opera *Einstein on the Beach*, ligt in het verlengde van *Dance 1*.

Het is niet toevallig dat Childs zo vaak heeft samengewerkt met Philip Glass of zijn muziek heeft uitgekozen. Haar werk bezit diezelfde fijnzinnige esthetiek en subtiele geraffineerdheid die ook de muziek van Glass kenmerkt. Zelden zag ik een perfectere geestelijke harmonie tussen muziek en dans, zij vormen werkelijk één ademend geheel. Persoonlijk sprak mij dit programma meer aan dan het nochtans zuiverder *Available Light*, dat door zijn Mondriaanse geometriciteit mij te koel en te intellectueel overkomt.

PP

Composizione urbana con monumento van Aldo Rossi, te zien op de tentoonstelling *Doch Doch*. Rossi's beelden zijn kollages van stedelijke fragmenten van verschillende schaal en intensiteit. (foto Veto)

tekening uit met een potloodomg en plaatst het witte doek in het museum. Het kind krijgt de naam *Erased de Kooning Drawing*.

Walter De Maria laat ter gelegenheid van Documenta 1977 in Kassel een messingstaaf van 1 kilometer lang precies verticaal in de grond inbrengen. De put wordt bovenaan afgesloten met een koperen plaat; het enige zichtbare teken. De *Vertical Earth Kilometer* toont niets anders dan een domme koperen plaat, die enkel dank zij een toelichting betekenis krijgt.

Piero Manzoni hurkt in de badkamer boven enkele glimmende metalen cilinders. In het museum verkoopt hij zijn ingeblikte *merda d'artista* (de uitwerpselen van de kunstenaar). Zijn de blikjes van Manzoni niet meer dan de zoveelste ready-mades? Neen: de titel onthult hun ware inhoud.

Kunst en retoriek

Bovenstaande voorbeelden uit de recente kunstgeschiedenis kunnen gezien worden als de wegbereiders van de kunstretoriek die zelf kunst wordt. Datgene wat men over het kunstwerk

Didier Wijnants

“Maximising the audience”

Double Duo: merkwaardig tegenspel

Karole Armitage wordt — vanwege haar korte blonde haarsnit en haar opvallende voorkeur voor harde muziek — wel eens *punkprinces* of *madonna van de rock* genoemd. Zij neemt daardoor binnen de hedendaagse danswereld wel een bijzondere positie in, vooral wanneer zij die hard rock combineert met een in wezen klassieke dans, zoals ook nu weer in *Double Duo*. Een groter contrast is moeilijk denkbaar, maar dit leidde alleszins in de voorstelling die wij bijwoonden tot een bijzonder merkwaardig en boeiend spel waarin zowel muziek en dans, als de beide danspartners onderling elkaars tegenspelers waren.

De voorstelling bestaat uit zes gelijke *pas de deux*. Aan de muziek ligt telkens een bepaald klassiek thema ten grondslag, beginnend met de middeleeuwen en eindigend met de twintigste eeuw in het laatste fragment — al geloven we niet dat iemand ook maar één stuk heeft herkend, want musikus David Linton heeft die werken heel sterk bewerkt, alvorens te keihard live uit te voeren op de scène. Het snelle en doordringende ritme treft fysiek, de pijnrijn wordt net niet bereikt. Daardoor krijgt het gebeuren een haast gewelddadig karakter en ademt het een koude sfeer uit. Toch doet zulks geen afbreuk aan de gracie en de elegantie van de dans zelf. Tijdens de korte pauzes, wanneer de dansers zich omkleden, draait een van beide musici aan een radio, zodat we onherkenbare klanken horen.

Relaties

In een eerste scène dragen beide dansers een mat zwart pak, bij Joseph Linton met leder bedekt. De oorschermers die Armitage aanheeft, worden vrij snel weggevoerd. De klassieke bewegingen verlopen eigenlijk vrij langzaam en beheerst in vergelijking met het snelle ritme van de muziek. De passie wordt onderdrukt. Het rolpatroon is aanvankelijk zeer traditioneel, maar gaandeweg maakt Armitage zich los van Linton, zij kan zonder hem.

Slechts heel even in heel de voorstelling lijkt het tot een volledig omkering te zullen komen, lijkt het of Armitage een mannelijke rol zal nemen, maar Linton trekt zich terug.

Tekenend is ook de scène waarin Armitage danst op hoge punthakken en Linton rondhuppelt in kniehoogte.

lederen rok en lompe manschoenen. Heel de dans ontwikkelt zich rond die relatie tussen beide dansers, aantrekkende en afstotende, maar nooit komt het tot een echt contact. Helaas ontbreekt het naar onze mening Linton aan *présence* om echt partij te kunnen geven aan een wel bijzonder sterke Armitage.

De dans van Armitage is indrukwekkend, we zien prachtige klassieke bewegingen als *pointes* en *arabesques*, maar uitgevoerd met een veel grotere vrijheid dan in een klassiek ballet, de *élan* van de beweging is belangrijker dan de strikte beheersing. Het klassieke danspatrimonium wordt bovendien verrijkt en uitgebreid, onder meer war zij de invloed onderzoekt van één beweging op de rest van het lichaam.

Armitage slaagt erin om steeds opnieuw met nieuwe wendingen en variaties de kijker te verrassen. De wijze waarop zij een beweging bruusk kan afbreken, is hoogst opmerkelijk. Bovendien borrelt de voorstelling over van humor, zelfs de anders zo ernstige musicus verlaten hun impressionerend dramtel om als dirigenten het publiek te bejelen. De uiterst functionele kostuums van video-kunstenaar Charles Atlas, waarmee Armitage al vaker gewerkt heeft, geven aan elke dans een eigen *timbre*. *Double Duo* is voor een Amerikaanse productie ongewoon rijk aan inhoud, zonder dat het ook maar één ogenblik aan dansteater doet denken. Armitage heeft een heel eigen danstaal ontwikkeld.

Patrick Pasture

Mertens will be Mertens. Elke LP die de nu 32-jarige komponist met de regelmaat van de klok op de markt brengt bevestigt dit vermoeden. Dat Wim Mertens een formule gevonden heeft die succesvol blijkt om een groot en onvoorstelbaar heterogeen publiek te trekken kan niet worden ontkend. Dat menig muziek liefhebber zich ernstig bedenkingen maakt bij het tot den treure toe herhalen van deze succesformule, is even waar.

Sinds de eerste maxi van Mertens/*Soft Verdict (At Home — Not at Home, 1982)* op de markt kwam, kan gerust gesteld worden dat de formatie een fenomeen geworden is. Toch 'bestaat' *Soft Verdict* niet echt: op de plaat maakt Wim Mertens gebruik van de moderne opnametechniek die toelaten dat verschillende partijen door één muzikant vertolkt worden. Bij optredens verschijnt meestal een duo (*crummar* — klarinet) op het podium, dat ook al *Soft Verdict* heet en mager klinkende reducties van de originele versies brengt. Hetgeen aanleiding geeft tot vaak gehoorde uitingen van ontgoocheling bij het concertpubliek.

Dat was afgelopen lente nog te merken, toen Mertens optrad in 't Stuc. De zaal liep vol met dertigers, die beslist 'in' wilden blijven, en punkers die vertwijfeld stonden te heupwiegen op elk konstant ritme dat ze maar konden ontdekken. De populiefhebber die ook wel eens een uitstapje wil maken naar 'kulturele' muziek, vindt in Wim Mertens een gemakkelijk surrogaat. Daar rijpt nu precies het schoentje. Mertens maakt zich sterk de brug te kunnen slaan tussen pop en 'ernstige' muziek en tot in Japan geloven ze hem gretig. Maar is dit werkelijk zo? Waar ligt de grens tussen het slaan van een brug en een heilloos kompromis? En is de vermenging van allerlei genres eigenlijk wel gewenst?

Balanceren

Sinds 1982 is er niet veel veranderd en nog zijn we er niet veel wijzer uit geworden. Mertens balanciert onhandig tussen minimal music, eksperiment, salonmuziek en (gesofistikeerde) pop. "Zijn muziek is zo naïef! Maar wat kan zijn bedoeling zijn? Hij is zelf toch niet zo naïef?", zei Karl Goeyvaerts (BRT3-producer en zelf komponist) me eens. Ook Goeyvaerts' muziek is soms van een betoverend frisse naïviteit, maar tevens telkens weer verrassend nieuw. Verrassingen zijn er bij Wim Mertens (voorlopig) niet meer te beleven. Dezelfde akkoorden, dezelfde muzikale celtjes worden door een gegoehel met altijd andere titels als nieuwe komposities aangeboden. De frisheid die ikzelf vaak kon beleven bij het vroeger werk is er ondertussen af. Graag zou ik eens iets echt nieuws horen, weer eens blij verrast worden door Mertens. Ik verlang naar het moment waarop

hijzelf uitgekeken raakt op zijn leden — hoe waardevol het ook mag geweest zijn — voor mijn part vijf of tien jaar in de grootste vertwijfeling stilligt en dan weer eens uit de hoek komt met een produkt waar ge 'wauw' van zekt.

Deze Wim Mertens kreeg van Jan Fabre de opdracht muziek te verzinnen bij diens laatste stuk 'De macht der theaterlijke dwaasheden'. *Maximizing the Audience* (hoe meer publiek, hoe beter?) werd een sjieke dubbel-LP

MAXIMIZING THE AUDIENCE

WIM MERTENS

met een Roxy Music-achtige hoes. Binnenin vind je een 'verduidelijkende' tekst van de hand van KUL-prof J. Broekman in een voor een groot deel onverstaanbaar Engels. Maar ja, "Contemporary music seldom evokes philosophical reflections upon the Arts, yet the exquisiteness of the music of Wim Mertens demands it."

Fabre

Uit deze commentaar leren we dat Fabre gaan zien en Mertens beluisteren twee totaal verschillende dingen zijn. Wat Fabre (de man die een loopje neemt met teater) bezielt heeft om uitgerekend met Mertens (de man die zijn muziek bloedernstig neemt) sloop te gaan, weet ik niet. Misschien neemt Fabre ook een loopje met Mertens' muziek. (Denk aan de dansscene.)

Wat er ook van zij, deze LP bevat degelijk, hoewel niet opwindend werk. Dat geldt zeker voor het eerste en allerlaatste nummer (*Circles en Wisper me*). Toevallig of niet zijn dit ook de twee werken waarin een systematisch structurele organisatie van het materiaal het strak werd doorgevoerd en de melodie lijn het minst belangrijk is. Haast traditionele (sommige zullen zeggen: afgezaagde) *System Music*, maar lang niet zo kwaad. In *Circles* creëert de simpele bovenstem voor sopraansaks een contrast met de eentonige klankkleur van de zeven klarinetten die voortwiegen op een in al zijn eenvoud subtiel ritme. Ook in *Wisper me* wordt hetzelfde contrast belevend tussen de warme cello's, altviolen en hoorns enerzijds en de ijle falsetstem van de komponist anderzijds. De pianopartij — waarvan

Broekman voorstelt ze als een improvisatie te beschouwen — is eigenlijk totaal overtuigd. *Wisper me* — met het merkwaardig gerede slotakkoord — is ongetwijfeld het beste werk van de hele plaat.

Samenraapsel

Maximizing the Audience bevat daarnaast nog twee rustige nummers: *Lir* (voor twee piano's) en *The Fosse* (twee piano's en drie vrouwenstemmen). *The Fosse* heet een verdere uitwerking te zijn van het eerste (en identieke laatste) gedeelte van het vierdelige *Lir*, dat eigenlijk één groot samenraapsel is van arrangementen van arrangementen. Materiaal van *Lir* vinden we op deze LP alleen al niet enkel terug in *The Fosse*, maar ook in *Circles* en *Wisper me*. Als Wim Mertens solo achter de piano kruipt, ontvoert hij zich als een ware David Hamilton van de nieuwe muziek. De strakke muzikale structuren worden door *rubato's* en over-aksentueringen met een zweem van misplaatste romantiek omgeven. Bij beluistering van *Lir* bedacht ik wat een overgevoelige persoonlijkheid achter de komponist-uitvoerder moet schuilgaan en hoe moeilijk hij het moet hebben om die sentimentaliteit in een aktueel aanvaardbaar idioom te verklanken.

Lir is in alle opzichten een zwak werk dat klinkt als een samenraapsel zonder duidelijke vormgeving, met die simplistische harmonische structuren die we nu onderhand wel al kennen, zodat het onnodig wordt er LP na LP mee te vullen.

Titelnummer

Rest ons nog het titelnummer *Maximizing the Audience*. Ook hier kan Mertens het weer niet laten zijn eigen *Inergys* (1981) te plagieren. Door de duidelijke melodische lijnen, de aan elkaar geplakte motieven zonder uitwerking, het regelmatig meestamp-ritme en een klare sluiting leunt deze kompositie het dichtst aan bij de popmuziek en is zij het verst verwijderd van Mertens' minimalistische roots. Ook hier weer die naïeve harmonieën. Vrouwenstemmetjes zingen "Wagner Richard Festspielhaus" en nog van dat fraais, een agressieve viool valt in. Het "Dionysisch" karakter moet me ontgaan zijn, of toch niet helemaal. Maar de muziek is te oppervlakkig dan een diepere ervaring toe te laten dan een zeer momentane opwinding.

Misschien kan Wim Mertens de spanning niet uit die er is en altijd zal blijven bestaan tussen de vlucht in de wereld van de emotie en de objectieve wereld van de klank, tussen essayistische listening en weerbaarheid van het materiaal, tussen subjectiviteit en structuur. Elke komponist heeft voor zichzelf deze spanning te creëren en te beleven — zo ontstaat goede muziek. Bij Mertens is de balans te eenzijdig doorslagen in het voordeel van het sentiment, de easy listening, het subjectivisme. Zijn muziek kan bekoren bij kaarslicht, maar er is niets dat beklift.

Jan Vansteenwegen

ZOEKERTJES

● Te koop: windsurfplank in zeer goede staat. Merk: TC Windsurf. Bevr.: Hooyberghs 1, 014/31 68 13.

● Te koop: grote koelkast in goede staat. P. Breugelmans, Noormannenstraat 67. Zoek kleine koelkast.

● Gevraagd: 2 plaatsen in auto voor ABOS-cursus Dwoor 15 nov — 15 dec. Brusselsesteenweg 28, Lou, Mart.

● Gezocht: enkele halve frankjes voor gierige pin waarvan we de naam kennen doch niet vernemen voor volgende wereldrekdording aard-appschillen. Z.w.: Medikabar, Teruversstraat 9.

● Te koop: kamera Canon AV-1 body. Prijs o.t.k. Weldadigheidsstraat 5, 2de bel, 2 × kort.

● Verloren op donderdag 17 okt (ca. 19.00u) een blauwe stoffen pennentasje (met o.a. witte vulpen). Op de binnenkant staat mijn naam. Mijn adres: H. Taillieu, Sluisstraat 11 (bij klein begijnhof) tel.: 016/22.86.97.

● Verloren: bruine omslag met vakantiefoto's in Domus op 9 oktober. Terug te bezorgen Frederik Lintsstraat 1.

● Verloren tijdens verlov bruine boekent met nota's kursus dieetler en twee fotoboeken. Iste dok geneeskunde. Terug te bezorgen Wigerinck Y., C. Meunierstraat 9, 3000 Leuven.

● Zakkomputer HP-67 aan halve prijs (met toebehoren). Tel. 03/236.54.44.

● Te koop: koelkast (150 liter) in uitstekende staat. Z.w. Stefan, Ludwig, Minckelersstraat 15/5.

● Ik zoek lift Leuven-Wuustwezel (of: Brass, Kalmthout, Kapp., Brecht) zondagavond en vrijdagavond tegen vergoeding. Tel.: 03/669.61.37.

● Gezocht: d. b.l. dockside, rechts maat 41 t.t. bezorgen: Augustijnenstraat 1, Leuven. Vermoedelijke vindplaats is oude Markt.

● Wie wil regelmatig een zak biologische kompost? Lakenweversstraat 6, Leuven (tussen Hogeschoolplein en Naame).

● Stripklubb Schanul. I jaar lang strips aan 4 fr. Vlamingenstraat 47. Maand dond. 18.30-20.00u.

● Te huur: kamer in gemeenschaphuis. 2600 fr alles inbegrepen. Zich wenden: Parkstraat 14, 3000 Leuven.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder commercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verlopen, e.d.) zijn gratis; andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster). De redactie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

Nog vòòr de verkiezingen Veto sprak met Hugo Schiltz

De gesprek vond plaats naar aanleiding van het verschijnen van het boek *Uitdaging aan de Vlaamse meerderheid* van de hand van Hugo Schiltz. De bedoeling van het boek is een concept, een programma bieden voor de Vlaamse meerderheid. De auteur stelt vast dat de numerieke meerderheid niet automatisch geleid heeft tot uitschakeling van alle hinder voor de Vlaamse emancipatie, en hij ontwikkelt een nieuw uitgangspunt en een nieuwe strategie voor de Vlaamse meerderheid, zodat die niet langer de gevangene hoeft te blijven van een Waalse minderheid "die haar paritair opgefokte macht gebruikt-misbruikt".

Tegelijkertijd constateert Schiltz dat de Vlamingen de krachtproef niet aandurven. Wat hen tegenhoudt, is in zeer grote mate hun volksaard en hun karakter. Om daaraan te verhelpen wil hij in het Vlaams emancipatieprogramma een switch maken van het revendikatieve, verdedigende optreden uit het verleden naar een vrij zelfbewustzijn, positief programma voor de toekomst.

Hugo Schiltz, op deze foto nog zonder grijze haren.

Of het boek een wezenlijke bijdrage levert of zal leveren tot die Vlaamse strijd is zeer de vraag. Veel nieuwe elementen brengt het in ieder geval niet aan. Maar "reformist" Schiltz geeft zelf toe: "Ik ben geen wereldschokkend profet, helemaal niet. Overigens: echte revoluties zijn zeldzamer dan men denkt."

Toch een interview. Deze week een eerste gedeelte over de staats hervorming.

Veto: U verwijt de Vlaamse meerderheid dat ze wedt op twee paarden en u geeft als voorbeeld het unionistische federalisme dat Mariens voorstaat. Maar wil het federalisme een duurzame staatsvorm zijn, dan moet het geen deelstaten bindt toch sterker zijn dan hetgeen hen scheidt?

Schiltz: (vaderlijk) «Maar kijk, ik heb ervaringen opgedaan met allerlei pogingen om tot een unionistisch federalisme te komen in ons land. En ik stel vast dat dit een aanzuivering van het klimaat veronderstelt en een evolutie van de mentaliteit die wij niet recht-

streeks vanuit het post-unitaire tijdperk kunnen verwerven. Indien dit ooit nog mogelijk zou zijn, moeten wij in ieder geval het zuiveringsstation van het konfederale door. Wij moeten elkaar terug ontdekken vanuit een onafhankelijke positie en dan op een nuchtere basis zien of er voldoende gegevens voorhanden zijn om een nieuw huwelijkscontract te sluiten.»

Veto: Jullie stellen echter dat er tussen die konfederale staten een zekere solidariteit gehandhaafd moet blijven. Daar kan het dus wel?

Schiltz: «Ja, maar een solidariteit in diplomatieke termen, tussen twee zelfstandige verdragspartners, die vrijelijk overeenkomen een bepaald mechanisme te aksepteren dat wederzijds is en dat zij beiden vrijwillig onderschrijven en wat hen dus niet opgelegd wordt door een centraal gezag.»

Veto: Oké, maar als dat verdrag niet kan gesloten worden, dan zitten we met een separatie!

Schiltz: «Dan is het zo. Maar dan zal

het aan de onwil van één van beide partners te wijten zijn.»

Veto: Is uw overgang van federalisme naar konfederalisme niet eerder een strategisch middel omdat de geesten in zoverre geëvolueerd zijn, dat u een nieuw concept moet aanbieden om misschien iets minder te verkrijgen?

Schiltz: «Ik ben, althans in de gegeven omstandigheden, een fervente voorstander van het konfederalisme omdat je van daaruit twee kanten opkan. Dat biedt aan de Vlamingen het maximum aan manoeuvreerruimte. Men kan vanuit het konfederale terug naar het federale evolueren of men kan naar de volledige onafhankelijkheid gaan. Wel, ik denk dat het echt nodig is om de Vlamingen te bevrijden van hetgeen hen tot hertoe altijd gehypotekeerd heeft: het gebrek aan durf en het gebrek aan het vermogen om zich werkelijk als evenwaardige onderhandelingspartners op te stellen. Dan zullen we nadien moeten kiezen, maar wij niet alleen. De Walen zullen dan

eerst beseffen dat veel van hun toekomst zal afhangen van de houding die ze tegenover ons gaan aannemen, terwijl ze er nu nog steeds op spekuleren, en terecht overigens, dat het allemaal wel zo'n vaart niet zal lopen.»

Veto: Kunt u mij voorbeelden geven van hedendaagse staten met een konfederale staatsvorm?

Schiltz: (hij frons de wenkbrauwen) «Nee, maar dat is geen argument. De geschiedenis brengt altijd nieuwe dingen voort. En voor iedere speciale situatie groeit er sociologisch een speciale oplossing. Denken dat de geschiedenis verloopt volgens een soort juridisch-algebraïsche formule, die voor eens en voor altijd zegt: dat kan en dat kan niet, is volgens mij nonsens.»

Veto: Ik wil u nogmaals uw wenkbrauwen zien fronsen en daarom ga ik Ludo Dierickx citeren. Die zei: "Volgens sommige mensen (en hiermee doelde hij op u) zou men van België een interkommunale moeten maken. Dan

zouden alle beslissingen getroffen kunnen worden tussen Geens en Dehousse. Zo hebben we het nationaal parlement niet meer nodig en zitten we in een diplomatieke relatie."

Schiltz: «Ah ja, maar ik weet niet waarom Ludo Dierickx zo een hekel heeft aan diplomatieke relaties. Hij denkt misschien dat de enige mogelijk menselijke relatie de vriendschap is van het gedwongen huwelijk is. Zo romantisch is het in de wereld echter niet. Volkeren en staten moeten op een fatsoenlijke manier met elkaar kunnen omgaan en de diplomatieke relatie is daar het geschikte middel voor. Ik moet u eerlijk zeggen dat Ludo Dierickx een zonderlinge blinde vlek in zijn groene filosofie heeft: hij wil alles federaliseren, behalve België: de buurt, de gemeente en dan springt hij ineens over naar Europa. België, dat mag niet, want de Vlaamse nationalisten, dat zijn boemannen. Het wordt tijd dat hij dit overjarige jeugd-kompleks aflegt.»

Volgende week het vervolg van dit gesprek over een nieuwe politieke cultuur en de toekomst van de Volksunie.

Jürgen Oosterwaal

Konfederatie: Wanneer Vlaanderen en Wallonië twee onafhankelijke staten vormen. Met het oog op hun gemeenschappelijke belangen (defensie, munt, buitenlands beleid) worden er verdragen gesloten op een kongres. Deze verdragen moeten zowel in Wallonië als in Vlaanderen omgezet worden in eigen rechtsregels vooraleer de burgers erdoor gebonden zijn.

Federatie: Is een vereniging van deelstaten waarbij de bevoegdheid van die deelstaten (Vlaanderen en Wallonië) en de bondstaat (België) in een gemeenschappelijke grondwet is verdeeld. Hier is er geen sprake van twee onafhankelijke staten aangezien er een parlementaire kamer is waar vertegenwoordigers uit beide landgedeelten in zetelen. De inwoners zijn rechtstreeks rechtsonderhorigen zowel van hun deelstaat als van de bondstaat.

Separatisme: Hier worden Vlaanderen en Wallonië twee onafhankelijke staten. Van België is er geen sprake meer. De relaties tussen Vlaanderen en Wallonië verschillen dan in niets van die tussen bv. Nederland en Duitsland en worden dus internationaalrechtelijk geregeld.

AGENDA

Donderdag 24 oktober

- 20.00 u WERKGROEP Universitaire Werkgroep Literatuur. *Taalvariaties, dialoog*. In 't Stuc
- 20.00 u MUZIEK *Planorecital* door Marc Erkens. Org. Concertvereniging van het Lemmensinstituut. In de concertzaal van het Lemmensinstituut, Herestraat 53, Leuven. Inkom 120/180.
- 20.00 u FILM Eksploratiefilm *De Bahama's* in Kultureel Centrum, K. Albertlaan 50. Inkom 80/120. Org. De Romaanse Poort.
- 20.30 u FILM *Birth of a nation* (1915) D.W. Griffith. Org. DAF/Stuc i.s.m. Centrum voor Kommunikatiewetenschappen. Inkom 60/80.
- 20.30 u GESPREK met rektor prof. Roger Dillemans. In de Grote Aula. Org. Universitaire Parochie.
- 20.30 u DANS Dubois *Daphnis & Chloé*. Stadsschouwburg. Inkom 50-400/150-500. Org. Klapstuk.
- 22.00 u DANS Tompkins *Trahisons-Men*. Auditorium Minnepoort. Inkom 150/250. Org. Klapstuk.
- 22.00 u DANS Onafhankelijk Toneel *Absolute Kunst*. Naamsestraat 96. Inkom 150/250. Org. Klapstuk.
- 23.00 u KONCERT *Patrick Fitzgerald*. In 't Stuc. Inkom 100/120. Org. Klapstuk.

Vrijdag 25 oktober

- 20.30 u DANS Dubois *Daphnis & Chloé*. Stadsschouwburg. Inkom 50-400/150-500. Org. Klapstuk.
- 22.00 u DANS Tompkins *Trahisons-Men*. Auditorium Minnepoort. Inkom 150/250. Org. Klapstuk.
- 22.00 u DANS Onafhankelijk Toneel *Absolute Kunst*. Naamsestraat 96. Inkom 150/250. Org. Klapstuk.
- 23.00 u KONCERT *The Gruff Men*. 't Stuc. Inkom gratis. Org. Klapstuk.

Zaterdag 26 oktober

- 10.30 u VREDE Stiltecirkel voor *vrede en ontwapening*. Diestsestraat, Bakkerijte.
- AKTIEWEEK in Florennes. "Witte week in donkere tijden". Info: Tel. Florennade of Axifoon 02/698.75.83. Tot zondag 3 november.

Zondag 27 oktober

- 14.00 u WANDELING in Florennes. Florennade, Route Charlemagne 20, 5526 Rosée. Meer info: 082/68.88.62.

Maandag 28 oktober

- 10.00 u VERGADERING Bijeenkomst om de subsidieregeling van *vrije verenigingen* te bespreken op de 1ste verdieping van 't Stuc.
- 20.00 u LEZING Opening van de *Europese Week* door W. De Clercq, Europees Commissaris: "De toekomst van de vrije wereldhandel". In de Grote Aula. Org. Europakring van de KUL.
- 20.00 u DANS *Fiesta Gitana Tablo Flamenco* (Europalia Espana '85). In de schouwburg van het Kultureel Centrum. Inkom 200/250/300/350/400. Reservatie in de schouwburg, Bondgenotenlaan 21.
- 20.00 u TEATER *Het deksel op de neus* van G. Feydeau door het Toneelgezelschap Ivonne Lex in de Stadsschouwburg. Inkom 80/105/185/235/260. Reservatie schouwburg, Bondgenotenlaan 21. Org. Kultureel Centrum Leuven.

Dinsdag 29 oktober

- 14.00 u DISKUSSIE Ontmoetingsnamiddag met vrije discussie met *Europese parlementsleden* (i.s.m. voorlichtingsdienst Eur. Pol.). Samenkomst in de Hall van de Nieuwe Valk, Tiensestraat 41. Org. Europakring van de KUL.
- 20.00 u MUZIEK *De Island Sulte* in het Auditorium Minnepoort, Koning Albertlaan 52. Inkom 200. Reservatie: Kult. Centr., Kon. Albertlaan 50, 23.84.27.
- 20.00 u AVOND *Groen Kafee*. Een gelegenheid voor mensen die in Agalev geïnteresseerd zijn om elkaar te ontmoeten. Met dokumentatiestand. In 't Geflatteerd Portret, Ravenstraat. Org. Agalev-Studenten Leuven.
- 21.00 u VERGADERING Info-avond *Speologie*, georganiseerd door SPEKUL (Speleoklub KUL). Parkstraat 53. Inkom gratis.

Donderdag 31 oktober

- 20.00 u INFO Info- en discussieavond *Zuid-Afrika*. M.m.v. AKZA, AIB, W. De Bock (journalist De Morgen), F. Pauwels (AI). Gratis in 'De Lage Drempel', Ridderstraat 178.
- 20.30 u FILM *Das Cabinet des Dr. Calligari* (1919) Robert Wiene. Org. DAF/tStuc. In samenwerking met Cecowe. Inkom 60/80.

TENTOONSTELLINGEN

- KOMMA, Frederik Lintstraat 45. Tot 31 oktober. Herman Labro, zeefdruk. Openingsuren: 11.00 tot 02.00 u.
- GALERIJ PERSPEKTIEF, St-Antoniusberg 3. Tot 31 oktober. Marino Wegher, tekeningen. Dinsdag tot zaterdag van 10 tot 18 u.

AD VALVAS

- Chemika**
  - ma 28 okt.: werkgroep onderwijs
- Landbouwkring**
  - do 24 okt.: tweede dag 24 uren van LLN en aankomst; 19.30 u: eerste infovergadering IAAS in lokaal 00.09 op het Boerekot (alle geïnteresseerden welkom); om 20.00 u: eerste Algemene Raad van de Landbouwkring in lokaal 00.42 (alle jaarverantwoordelijken op hun post!)
  - ma 28 okt.: eerste Floreatvergadering op het fakhuus om 20.00 u. Alle artikels dienen dan binnen te zijn of publicatie kan niet gegarandeerd worden. Iedereen die belangstelling heeft voor schrijven, tekenen, typen of lay-outten e.d. is van harte welkom. Verfrissingen worden voorzien.
  - di 29 okt.: doop, doopkantussen en doopTD in de Thier. Schachtjes houdt u klaar!
- Medika**
  - do 24 okt.: speakerscorner met John Lundström
  - zo 27 okt.: bluesavond
  - ma 28 t/m woe 30 okt.: rust-roest driedaagse
  - inschrijving dankskursus op 24 okt. in de bar
- Merkator**
  - ma 28 okt.: doop in Cité bar
  - woe 30 okt.: fietstocht naar Zoete Waters om 20.00 u. Bijeenkomst aan Fina station.
- Wina**
  - do 24 okt.: doop en doopTD in zaal Broadway.